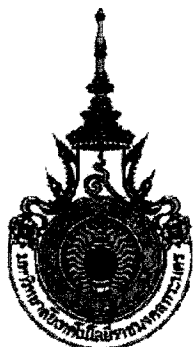


แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ประดิษฐา นาครักษา
นเรศ ภูคะฮาด
อรอนงค์ งามวิไล
รัชনী ผิวทอง

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณผลประโยชน์ประจำปีงบประมาณ 2552
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร



**Motivation to participate in Student Development Activities of
Rajamangala University of Technology Students**

Pradittha

Narkrugs

Nares

Pukahart

On-anong

Ngamvilia

Rudchanee

Piwthong

**This Institutional Research is Funded by
Rajamangala University of Technology Phra Nakhon**

Year 2552

ชื่อเรื่อง : แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้วิจัย : นางประดิษฐา นาครักษา กองพัฒนานักศึกษา มทร.พระนคร
นางสาวอรอนงค์ งามวิไล กองพัฒนานักศึกษา มทร.พระนคร
นายนเรศ ภูคะฮาด กองพัฒนานักศึกษา มทร.พระนคร
ผศ.รัชณี ผิวทอง คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มทร.พระนคร

พ.ศ. : 2552

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแรงจูงใจภายในแบ่งเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง การประกอบอาชีพ และแรงจูงใจภายนอก อันประกอบด้วย สถานที่ ความสะดวกสบายในการเดินทาง ระยะเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรม เนื้อหาของกิจกรรม วิทยากร และผลตอบแทนที่เป็นรูปธรรม รวมทั้งเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสิทธิภาพในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา และช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา โดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกชั้นปี ทั้ง 9 คณะ ในสังกัด จำนวน 450 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามความเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t -test และ One - Way ANOVA ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

แรงจูงใจโดยรวมในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 1.21) ซึ่งเป็นค่าปานกลางที่ค่อนข้างสูง ทั้งนี้แรงจูงใจภายใน ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 1.20) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = 1.98) เมื่อพิจารณาแรงจูงใจภายในรายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าด้านอื่น ๆ ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 1.21) รองลงมา คือ แรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 1.22) ส่วน แรงจูงใจด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 1.18) และด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 1.20) มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน และจากการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ที่มีผลต่อความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสิทธิภาพในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา และช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม และปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้แก่ เพศ

Title : Motivation to participate in Student Development Activities of Rajamangala University of Technology Students

Researcher : Pradittha Narkrugs, Student Development Division, RMUTP.
Nares Pukahart, Student Development Division, RMUTP.
On-anong Ngamvilva Student Development Division, RMUTP.
Rudchanee Piwthong Faculty of Science and Technology, RMUTP.

Year : 2009

Abstract

A study on the motivation to participate in student development activities of the RMUTP' s students was done with the objective to verify the level of the internal motivation (human relationship, social service, self – study for development and carrier path) and external motivations (location, comfortable of travel, a period of activities, the content of activities,instructor and profit) and compare the differences of motivation rating scale base on personal factors : sexual, level of student, faculty, GPA (grade point average), experience in participation and the information receiving. The study sample of 450 students was randomly selected from RMUTP. undergraduate students from 9 faculties. The data were collected by questionnaire (5 rating scales) and will be evaluated in frequency, mean and standard deviation. T – test and one – way Anova used for comparing means at $p < 0.5$.

The results show that the participation of the student is in the medium level ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 1.21) with the internal motivation in participation ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 1.20) higher than the external motivation ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = 1.98) . The motivation of self – study for development ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 1.21) is the highest mean value while the motivation of human relationship have less than ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 1.22) and the others have the similar mean values ($\bar{X} = 3.27$) . Comparing all personal factors in participation activity of the students, the level of student , faculty, GPA(grade point average), experience in participation were significantly effect ($p < 0.5$) on the activity participation, except sexual factor

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชลี อุปภัย รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ได้เปิดโอกาสให้บุคลากรสายสนับสนุนได้เรียนรู้การทำวิจัยจากการปฏิบัติจริง ซึ่งนับว่าเป็นประสบการณ์ที่มีค่ายิ่ง ทำให้คณะผู้วิจัยได้รับความรู้ที่จะเป็นแนวทางในการทำงานวิจัยเรื่องอื่นๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานในระดับกอง และมหาวิทยาลัยต่อไป ในอนาคต

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรา อมรแก้ว ผู้ช่วยอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และผอ. ประสงค์ เอี้ยวเจริญ ผู้อำนวยการกองกลาง ที่ให้ความกรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย ตลอดจนให้กำลังใจแก่คณะผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.เอนก หิรัญรักษ์ เมธีนักวิจัยอาวุโสที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาด้านสถิติสำหรับงานวิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์ปรารถนา อังคประสาทชัย และนักศึกษา มทร.ตะวันออก (จักรพงษ์ ภูวนารถ) ที่ให้ความร่วมมือในการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ขอขอบใจนักศึกษาของมทร.พระนครทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม สมบูรณ์ ครบถ้วน ทั้ง 450 ชุด ทำให้รายงานผลการวิจัยเล่มนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักระเบียบวิจัยทางสถิติ

ขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ให้การสนับสนุนและให้ทุนอุดหนุนงานวิจัยในครั้งนี้

ประดิษฐา นาครัถยา
นเรศ ภูกะฮาด
อรอนงค์ กามวิไล
รัชณี ผิวทอง



สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
นิยามศัพท์	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวคิด ทฤษฎี	
ความหมายของแรงจูงใจ	10
ประเภทของแรงจูงใจ	11
ลักษณะของแรงจูงใจ	12
ที่มาของแรงจูงใจ	14
ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Theory of Human Motivation)	15
ทฤษฎีแรงจูงใจ ERG (Existence-Relatedness-Growth Theory)	17
ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ (The Need to Achieve Theory)	18
ทฤษฎีสององค์ประกอบ (Herzberg's Two Factor Theory)	19
ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา	20
ปรัชญากิจกรรมพัฒนานักศึกษา	21
ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา	22
วัตถุประสงค์ของกิจกรรมพัฒนานักศึกษา	25
ลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัย	27
ลักษณะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย	27
แนวคิดในการสร้างแรงจูงใจแก่นักศึกษา	31
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสาร	33

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	
ประชากร กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง	39
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	40
การทดสอบเครื่องมือ	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง	45
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา	47
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย	56
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย	66
อภิปรายผลการวิจัย	72
ข้อเสนอแนะ	80
บรรณานุกรม	81
ภาคผนวก	
แบบสอบถาม	85
ประวัติคณะผู้วิจัย	89

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	40
ตารางที่ 4 – 1	45
ตารางที่ 4 – 2	48
ตารางที่ 4 – 3	48
ตารางที่ 4 – 4	49
ตารางที่ 4 – 5	50
ตารางที่ 4 – 6	51
ตารางที่ 4 – 7	54
ตารางที่ 4 – 8	55
ตารางที่ 4 – 9	56
ตารางที่ 4 – 10	57
ตารางที่ 4 – 11	57
ตารางที่ 4 – 12	58
ตารางที่ 4 – 13	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4 – 14 เปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา	59
ตารางที่ 4 – 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	61
ตารางที่ 4 – 16 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	61
ตารางที่ 4 – 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา	62
ตารางที่ 4 – 18 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา	63
ตารางที่ 4 – 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม	63
ตารางที่ 4 – 20 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม	64
ตารางที่ 5 – 1 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	72



บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศชาติ ให้มีความรู้ ความสามารถ และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นส่วนช่วยเสริมให้เกิดความมั่นคงทางด้านการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมั่นคงทางสังคมในยุคแห่งการแข่งขันในปัจจุบัน การศึกษาในระดับอุดมศึกษาถือว่าเป็นการศึกษาขั้นสูงที่มีบทบาทต่อการพัฒนานักคิด นักค้นคว้า ที่สามารถประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อสร้างสรรค์วิทยาการด้านต่าง ๆ อันเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าทันต่อโลกยุคปัจจุบัน ดังนั้น สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงเป็นองค์การการศึกษาที่มีบทบาทและหน้าที่เด่นชัดในการพัฒนาทรัพยากรบุคคล พัฒนาวิชาการระดับสูงของประเทศ (พรทิพา เชื้อวัฒนากุล : 2544) การพัฒนานักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานั้นประกอบด้วยองค์ประกอบหลายด้าน เช่น การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การบริหารงานภายใน การจัดสภาพแวดล้อม และงานกิจการนักศึกษา โดยเฉพาะงานกิจการนักศึกษาเป็นงานที่มีบทบาทเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนานักศึกษานอกชั้นเรียนมากที่สุด ซึ่งในกรอบแผนอุดมศึกษา ระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565) ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้กล่าวไว้ว่า “ด้วยสถานการณ์หลาย ๆ ประการ เช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี อิทธิพลของสื่อสารมวลชน ระบบการศึกษา และอุตสาหกรรมใหม่ รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของสังคม วัฒนธรรม และความคิด ทำให้เด็ก เยาวชน และนักศึกษาในวันนี้มีความเปลี่ยนแปลงทั้งในมิติการใช้ชีวิต การเรียนรู้ ครอบครั้ว ตลอดจนภาวะเสี่ยงต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนถึงแนวโน้มของสังคมภายหลังยุคอุตสาหกรรมและความทันสมัยทั้งปวง (Post-industrial/Post-modern) ในขณะเดียวกัน เริ่มมีสัญญาณที่ชี้ไปในทางเปลี่ยนแปลงของชีวิตการทำงานของบัณฑิตในอนาคต ที่แตกต่างไปจากลักษณะงานปัจจุบัน อาทิเช่น การทำงานโดยมีหลายอาชีพ ทั้งตลอดช่วงอายุการทำงาน หรือในขณะใดขณะหนึ่ง การทำงานไร้สังกัด (Freelance) ความเสี่ยงต่อความไม่แน่นอนของรายได้ การจับคู่และเปลี่ยนคู่ผู้ร่วมงาน เป็นต้น ซึ่งจะเป็นสาเหตุให้เกิดความไม่สอดคล้องกัน (Mismatch) ระหว่างการศึกษา และทักษะอาชีพที่พึงประสงค์ในอนาคต นอกจากความเชี่ยวชาญเฉพาะศาสตร์แล้ว ความสามารถที่สำคัญ ไม่ยิ่งหย่อนจะเกี่ยวกับทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นหมู่คณะ การแก้ปัญหา การรับ

ความเสี่ยง การออกแบบและสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การบริหารจัดการตนเอง รวมไปถึงจริยธรรม ค่านิยมการศึกษาใน ศาสตร์เฉพาะหรือสาขาเฉพาะ จึงไม่เพียงพออีกต่อไป แต่ต้องเสริมฐานความรู้และ สมรรถนะที่จะช่วยให้บัณฑิตสามารถอยู่ในตลาดแรงงานได้และได้เป็นอย่างดี ทั้งด้านการ อยู่ร่วมในสังคม การสร้างสรรค์ ความรู้เชิงปฏิบัติ และความรู้พื้นฐานทั้งทางโลก ปรัชญา และสังคม”

ด้วยสาเหตุดังกล่าว กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565) ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จึงได้วางแนวทางในการพัฒนาเยาวชน นักศึกษา และบัณฑิตในอนาคต ไว้ว่า อุดมศึกษาควรส่งเสริมกิจกรรมนอกหลักสูตร เพื่อเพิ่ม พื้นที่การเรียนรู้ของเยาวชนและนักศึกษาในรูปแบบของทักษะชีวิต ทักษะสังคม (Socialization) สมรรถนะพื้นฐานที่ข้ามพ้นความรู้วิชาการ (Base line competencies) การสะสมความรู้และความสามารถเชิงบูรณาการที่ฝังตัว (Tacit knowledge and ability) ที่ หาไม่ได้จากการเรียนการสอนในห้องที่ขาดปฏิสัมพันธ์ โดยปรับรูปแบบเนื้อหาให้เหมาะสม กับสภาพสังคม การบูรณาการภารกิจนอกหลักสูตรและชีวิตจริงเข้ากับหลักสูตรเป็นอีก แนวทางหนึ่งเพื่อให้ให้นักศึกษาได้ฝึก มีความท้าทายต่อนักศึกษาและต่ออาจารย์มากกว่าการ สอนจากตำราอย่างเดียว และนอกเหนือจากวิชาการแล้ว อุดมศึกษาควรจัดให้มีการเรียนการ สอนและกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาทางด้าน การสื่อสาร การตัดสินใจ การพัฒนา ความเป็นผู้นำ การแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม ความอดทน คุณธรรม ฯลฯ (สำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551 : 20 - 21)

จะเห็นได้ว่า การผลิตบัณฑิตนั้น สถาบันอุดมศึกษาจะทำหน้าที่ให้ความรู้ใน ชั้นเรียนที่เป็นทักษะวิชาชีพเพียงอย่างเดียวก็จะไม่เพียงพอสำหรับการศึกษาในปัจจุบัน นักศึกษาต้องมีการเรียนรู้จากสิ่งรอบตัว และแหล่งอื่น ๆ มากขึ้นเพื่อให้มีความรู้ ความสามารถก้าวหน้าทันวิทยาการและเทคโนโลยีของโลกยุคปัจจุบัน รวมทั้งมี ความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์ รู้เท่าทันปัญหา และสามารถแก้ไขปัญหาได้ ตลอดจน มีความเข้าใจในบทบาทของตนเองต่อสังคม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมี ความสุข สถาบันอุดมศึกษาจึงควรพัฒนาบัณฑิตให้สามารถเรียนรู้บทบาทของตนเองในการ มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ ตลอดจนการสร้างจิตสำนึกที่ดีต่อสังคม มีการสร้าง สัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น สามารถเข้าสังคม รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อ หน้าที่ มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม รับผิดชอบต่อความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความกระตือรือร้น ที่จะแสวงหาความรู้ และเสริมสร้างความมั่งคั่งทางปัญญาอยู่เสมอ แม้จะสำเร็จการศึกษา

ไปแล้ว (สุวพร ตั้งสมรพงษ์, 2545 : 1) ดังนั้นในการผลิตทรัพยากรบุคคลของสถาบันอุดมศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา หรือ กองพัฒนานักศึกษา จะเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า เป็นคนดีและเป็นคนเก่งโดยผ่านกระบวนการของกิจการนักศึกษาโดยเฉพาะจากกิจกรรมพัฒนานักศึกษานอกชั้นเรียน ที่สามารถช่วยพัฒนาคุณสมบัติ เสริมสร้างบุคลิกภาพ และสมรรถภาพในด้านต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา

การที่นักศึกษาได้ทำกิจกรรมพัฒนานักศึกษาประเภทต่าง ๆ เช่น กิจกรรมกีฬา และนันทนาการ กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ และกิจกรรมด้านวิชาการ การทำกิจกรรมของนักศึกษาทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ตรงในการการทำงานร่วมกับผู้อื่น เกิดการเรียนรู้และเกิดทักษะในด้านสังคม การควบคุมอารมณ์ การรู้เท่าทันปัญหา การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การใช้วิจารณญาณในการเลือกบริโภคสื่อ นับเป็นการพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนานักศึกษาซึ่งวินสตัน และมาซซาร์ (Winston and Massaro, 1987:169) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษาไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษาเป็นรูปแบบหนึ่งของกระบวนการการศึกษานอกชั้นเรียนที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการได้รับประสบการณ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ได้แก่ การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา การพัฒนาทักษะด้านการจัดการ และทักษะการตัดสินใจทางอาชีพ ชิคเกอร์ริงและเรเซอร์ (Chickering and Reiser, 1993 : 468) ให้ความเห็นในเรื่องเดียวกันนี้ว่า กิจกรรมนักศึกษามีส่วนสำคัญในการให้นักศึกษาได้รับประโยชน์ในด้านการรู้จักเรียนรู้ตนเอง การสร้างความมั่นใจในตนเอง พัฒนาการด้านทักษะมนุษยสัมพันธ์ ทักษะความเป็นผู้นำ ความเข้าใจโลกของการทำงาน ความเข้าใจในธรรมชาติความแตกต่างของมนุษย์ ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของผู้นำและผู้ตาม การรู้จักรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้แชมเบอร์ และคริสติน (Chamber and Christine, 1993 : 24 - 25) ได้กล่าวว่า ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่นักศึกษาได้รับจากการเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมนั้น ถือเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะไม่ลืมเลือนสูญหายไป แต่จะเป็นพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้ชีวิตในภายหน้าของนักศึกษาเหล่านั้น ฉะนั้นในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์พร้อมที่จะรับหน้าที่อันสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต จึงจำเป็นจะต้องสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมในทุกรูปแบบให้มากขึ้น

แต่จากการศึกษากิจกรรมการพัฒนานักศึกษาพบว่า หลายกิจกรรมไม่มีนักศึกษาสวมใจเข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากนักศึกษาไม่มีเวลาว่างเพราะต้องเรียนหนัก มีกิจกรรม

ภายนอกที่ดึงดูดความสนใจ และเป็นกิจกรรมที่ทันสมัยเหมาะสมกับวัยของนักศึกษามากกว่า กิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดให้ และนักศึกษาไม่เห็นความจำเป็นของการทำกิจกรรม มีความรู้สึกแบ่งพรรคแบ่งพวก จับกลุ่มอยู่เฉพาะในสาขาวิชาของตนเอง (สุดจิต สนั่นไหว, 2543 : 275) และจากผลการสรุปการประชุมสัมมนาผู้บริหาร และบุคลากรด้านกิจกรรม นักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2540 : 53 - 60) และสรุปย่อการประชุมสัมมนาเรื่องนโยบายและแนวทางการพัฒนานิสิตนักศึกษาของทบวงมหาวิทยาลัย (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2544 : 9) พบปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนา กิจกรรมนักศึกษา ได้แก่ นโยบายของรัฐไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องการพัฒนานิสิต นักศึกษาอย่างจริงจัง งบประมาณสนับสนุนไม่เหมาะสม ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญต่องาน กิจกรรมนิสิตนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนฝ่ายวิชาการไม่แบ่งเวลาและไม่ให้ความร่วมมือกับฝ่าย กิจกรรมนักศึกษา โครงสร้างการบริหารทำให้แบ่งแยกฝ่ายวิชาการและฝ่ายกิจกรรมนักศึกษา ออกจากกัน ขาดอิสระในการบริหารการเงินในการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา บุคลากรด้าน กิจกรรมนักศึกษาไม่เพียงพอและปฏิบัติงานไม่มีอำนาจในการตัดสินใจ ขาดการ ประชาสัมพันธ์ถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมหรือจัดกิจกรรม นิสิตนักศึกษขาดแรงจูงใจ ไม่ให้ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และขาดความกระตือรือร้น

สภาพปัญหาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การจัดและการดำเนินกิจกรรมนักศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษายังไม่เป็นไปตามปรัชญา หรือปณิธานที่กำหนดไว้ ซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาไทยอย่างยิ่ง

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มี Vision ในการสร้างคนคุณภาพสู่โลกอาชีพ การที่จะพัฒนาให้นักศึกษาเป็นคนที่มีคุณภาพได้นั้น จะต้องพัฒนาทางด้านวิชาการและกิจกรรมนอกชั้นเรียน เพื่อเป็นส่วนเติมเต็มให้นักศึกษามี คุณสมบัติครบทุกด้าน ทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม ศิลธรรม มีวินัย มีความซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละ อดทนและมีวิจรรณญาณ ในการเลือกรับสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อตนเอง มหาวิทยาลัยจึงสนับสนุนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความรู้ และคุณธรรม (กองนโยบาย และแผน : 2551) อันเป็นคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคม ให้กับนักศึกษาของ มหาวิทยาลัย โดยสนับสนุนให้นักศึกษาได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้กิจกรรมต่างๆเป็นกลไกหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ รู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีม เสริมสร้างประสบการณ์ในการทำงาน ส่งเสริมให้มีความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ เสริมสร้างภาวะผู้นำ ส่งเสริมวิถีประชาธิปไตย ตลอดจนพัฒนา บุคลิกภาพที่

เหมาะสม เพิ่มพูนประสบการณ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศอันเป็นการสร้างโลกทัศน์ กว้างไกลสู่สากล

จากการดำเนินกิจกรรมที่ผ่านมาพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามีเพียง นักศึกษาบางกลุ่มเท่านั้นที่ให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมและมีจำนวนน้อย ปัญหาเหล่านี้จึง เป็นโจทย์สำหรับมหาวิทยาลัยที่ต้องหาวิธีสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาหันมาสนใจใน การเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น

ในการประกอบภารกิจหรือดำเนินการใด ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีนั้น แรงจูงใจ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งที่จะทำให้กิจกรรมนั้น ๆ ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ วางไว้ และหากเป้าหมายนั้น ๆ เป็นเป้าหมายที่บุคคลชอบ พอใจ ศรัทธา มองเห็นคุณค่า พร้อมปฏิบัติให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมที่เข้มข้นแก่บุคคลได้ (ปราณี รามสูต, 2542 : 130 - 130) แรงจูงใจจึงเป็นพลังและเป็นตัวกำหนดทิศทางให้ พฤติกรรมเป็นไปตามเป้าหมาย การเข้าใจเรื่องแรงจูงใจและเลือกใช้แรงจูงใจที่เหมาะสมกับ บุคคล จะช่วยในการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่นให้เป็นไปในแนวทางที่ต้องการได้ (วิภาพร มาพบสุข, 2540 : 257)

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาโดยทั่วไปมักเกิดจากความ กระตือรือร้นและความสนใจในสิ่งที่แปลกใหม่ ต้องการ อยากรู้ อยากรู้ เห็น เต็มใจที่จะทำงาน เนื่องจากนักศึกษาในวัยนี้เป็นช่วงวัยรุ่น มีอารมณ์รุนแรง มีอุดมคติสูง (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2543 : 20 - 26) นอกจากความกระตือรือร้นและความสนใจในสิ่งที่แปลกใหม่แล้ว การที่นักศึกษาได้รับความรู้ และตระหนักถึงประโยชน์ของกิจกรรม ที่ก่อให้เกิดผลต่อตัว นักศึกษา และส่วนรวม จะยิ่งทำให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษายังมีองค์ประกอบอีกหลายประการ เช่น ความ สนใจ ความสมัครใจ เป็นต้น

คณะผู้วิจัยฯ เป็นบุคลากรกลุ่มที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนานักศึกษา จึง เห็นสมควรที่จะทำการศึกษาถึงแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา เพื่อให้ได้ ข้อมูลพื้นฐานอันเป็นประโยชน์และใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงส่งเสริมการ ดำเนินงาน ด้านการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ของมหาวิทยาลัยให้นักศึกษาทุกคนที่สำเร็จ การศึกษาไปแล้วเป็นผู้ที่มีคุณภาพตามเป้าประสงค์ที่มหาวิทยาลัยตั้งไว้ทุกประการ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

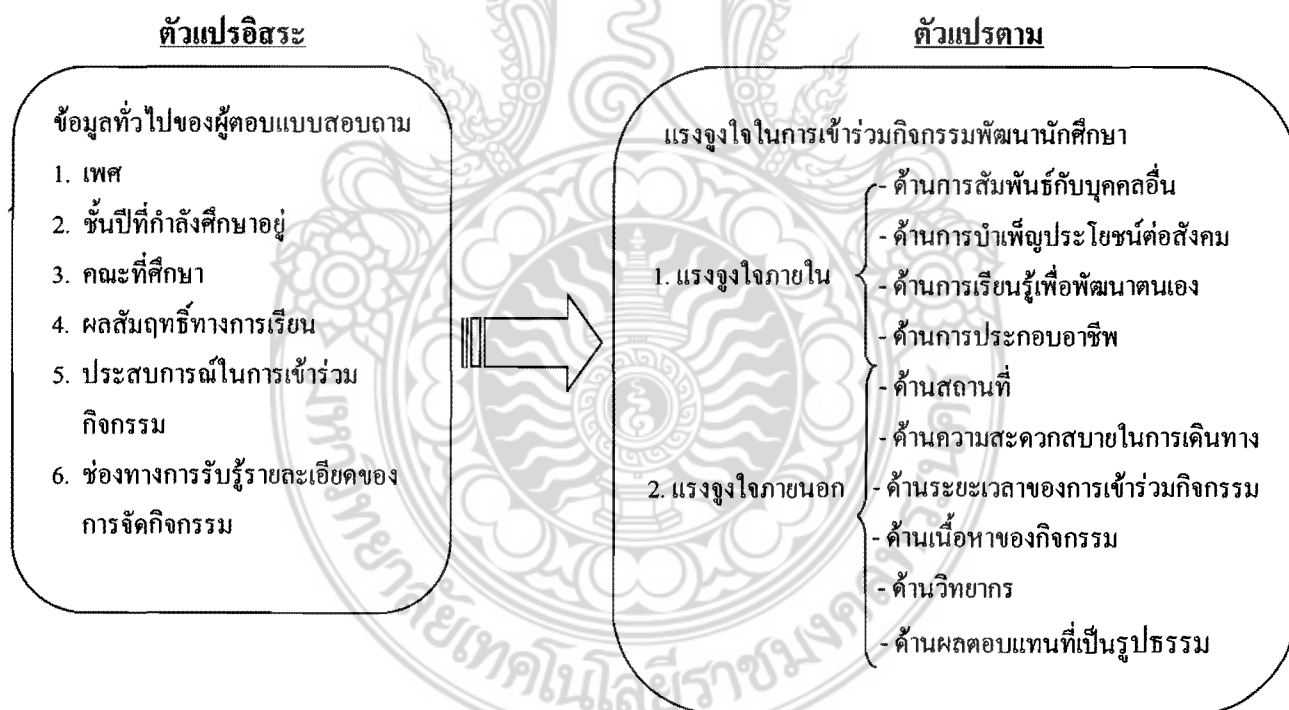
2.1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจ ในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง การประกอบอาชีพ ซึ่งนับเป็น แรงจูงใจจากภายใน และ แรงจูงใจจากภายนอก อันประกอบด้วย สถานที่ ความสะดวกสบาย ในการเดินทาง ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เนื้อหาของกิจกรรม วิทยากร และผลตอบแทน ที่เป็นรูปธรรมอื่น ๆ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้งแรงจูงใจภายในและภายนอก ตามปัจจัยส่วนบุคคล

3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยต้องการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยศึกษาจาก แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบความคิดดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย



ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 นักศึกษาชายและหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

4.2 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

4.3 นักศึกษาที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

4.4 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

4.5 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

4.6 นักศึกษาที่มีช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

5. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีขอบเขตในการศึกษาดังต่อไปนี้

5.1 ขอบเขตเนื้อหา ทำการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีผลต่อระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมด้านต่างๆ โดยแบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก โดยกำหนดดังนี้

5.1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- เพศ แบ่งออกเป็น เพศชาย และเพศหญิง
- ระดับชั้นปีของนักศึกษา ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4

และชั้นปีที่ 5

- คณะที่กำลังศึกษาอยู่ ได้แก่คณะในสังกัดมหาวิทยาลัยทั้ง 9 คณะ ประกอบด้วย คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและ

ออกแบบแฟชั่น คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และ คณะวิทยาศาสตร์

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.40 คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.40 – 2.74 และคะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่า 2.75 ขึ้นไป

- ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา แบ่งออกเป็น เคยและไม่เคย เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

- ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ได้แก่ จากบุคคล (อาจารย์ เพื่อน ฯลฯ) จากเอกสาร (ประกาศ โปสเตอร์ ฯลฯ) จากอินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ฯลฯ) จากเสียงตามสาย หรือวิทยุ และอื่น ๆ โดยให้ระบุ ช่องทางการรับรู้ด้วย

5.2 ประชากร คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 9 คณะ ประกอบด้วย

คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 10,855 คน ทำการสุ่มเลือกมาเป็นตัวอย่างในการศึกษา จำนวน 450 คน ระยะเวลาศึกษาวิจัย 1 พฤศจิกายน 2551 – 31 กรกฎาคม 2552

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้งแรงจูงใจภายในและภายนอกโดยรวม

6.2 ทำให้ทราบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

6.3 ใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาปรับปรุง แก้ไข ในการส่งเสริมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

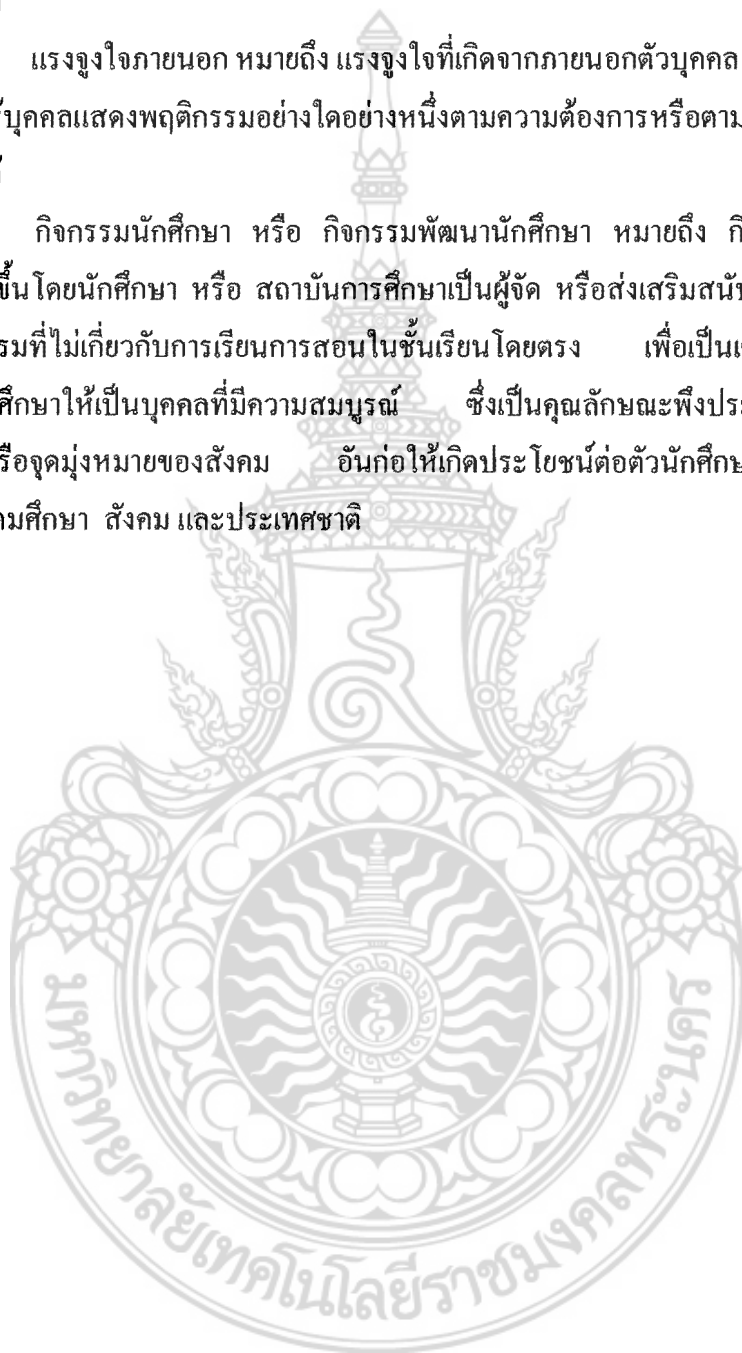
7. นิยามศัพท์

แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยที่เป็นเหตุ เป็นสิ่งเร้า หรือสนับสนุนให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือกระทำกิจกรรมใด ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ที่ตนต้องการ

แรงจูงใจภายใน หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคลซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

กิจกรรมนักศึกษา หรือ กิจกรรมพัฒนานักศึกษา หมายถึง กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่จัดขึ้นโดยนักศึกษา หรือ สถาบันการศึกษาเป็นผู้จัด หรือส่งเสริมสนับสนุนให้จัดขึ้น เป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยตรง เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ ซึ่งเป็นคุณลักษณะพึงประสงค์ตามความต้องการหรือจุดมุ่งหมายของสังคม อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาเอง และสถาบันอุดมศึกษา สังคม และประเทศชาติ



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวคิด ทฤษฎี

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ความหมายของแรงจูงใจ ลักษณะและประเภทของแรงจูงใจ ที่มาของแรงจูงใจ และทฤษฎีแรงจูงใจของนักปราชญ์และผู้รู้ต่าง ๆ ตลอดจนศึกษา ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา ปรัชญาของกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา วัตถุประสงค์ของกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัย ลักษณะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย และแนวคิดในการสร้างแรงจูงใจแก่นักศึกษา

2.1 ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ มีความหมายในแง่มุมต่างๆ ตามที่นักวิชาการหลายท่านทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้ศึกษา และให้ความหมายไว้ดังนี้

“แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า *Movere* ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ” (ณัฐนันท์ ธรรมธิดา, 2541 : 30 อ้างอิงจาก Kidd :1973)

แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์ (Guilford and Gray, 1974 : 12)

แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการเร้าและสนับสนุนให้บุคคลกระทำกิจกรรมอย่างมีระบบ(Good, 1973 : 375)

แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการที่เป็นเหตุทำให้บุคคล กระทำกิจกรรมใด ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตนต้องการ (มนัส นิลสวัสดิ์ม, 2547 : 28)

แรงจูงใจ หมายถึง พฤติกรรมที่สนองความต้องการของมนุษย์ และเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง(สุชา จันทน์เฒ, 2540 : 101)

แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งใดๆ ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำนั้น (พวงเพชร วัชรอยู่, 2537 : 2)

แรงจูงใจ หมายถึง อำนาจทั้งหมดที่อยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องการก่อให้เกิดพฤติกรรมบางอย่างขึ้น(ชาลชัช อาจินสมาจาร, 2535 : 76)

จากความหมายของแรงจูงใจที่ได้ศึกษามาทั้งหมดนี้ สรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยที่เป็นเหตุ เป็นสิ่งเร้า หรือสนับสนุนให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือกระทำกิจกรรมใด ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ที่ตนต้องการ

2.2 ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจ

ได้มีนักวิชาการทั้งภายในประเทศและต่างประเทศได้แบ่งลักษณะและประเภทของแรงจูงใจไว้ดังนี้

2.2.1 ประเภทของแรงจูงใจ

มอร์แกนและคิง (Morgan and King, 1966 : 281) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความต้องการผูกพันกับผู้อื่น (Affiliation Need) เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นนอกเหนือจากพ่อแม่ พี่น้อง ความผูกพันกันนั้นทำให้เกิดความพึงพอใจและสบายใจ ในการที่จะอยู่ร่วมกันหรือทำงานเกี่ยวข้องกันเพื่อสนองความต้องการต่าง ๆ

2. ความต้องการฐานะ (Status Need) ในชุมชนที่อาศัยอยู่ด้วยกันเป็นจำนวนมาก กาแบ่งแยก ระดับชั้นจะเกิดขึ้นเสมอ คนส่วนมากจึงพยายามจะสร้างฐานะของตนเองให้ทัดเทียมหรือให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในสังคมเดียวกัน ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่นอยากได้ตำแหน่ง(Rank) หรืออยากได้เกียรติยศและอำนาจ (Prestige and Power)

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ, 2528 : 227) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical motives) เป็นแรงจูงใจที่มีติดตัวมาแต่กำเนิดมีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ การพักผ่อน การได้รับความคุ้มครอง ความปลอดภัย การได้รับความเพลิดเพลิน การลดความเคร่งเครียด ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม ความมีเกียรติ ได้รับความยกย่องชมเชย เป็นต้น

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2528 : 63 – 64) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอกเพราะว่าแรงจูงใจภายในเกิดจากความรูสึกของบุคคล เมื่อบุคคลรูสึกเช่นใดก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองความ รูสึกของตนเสมอ ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้น บุคคลอาจเกิดความรูสึกเฉย ๆ ก็ได้ สำหรับตัวอย่างของแรงจูงใจภายใน ได้แก่

- ความอยากรู้อยากเห็น ทำให้บุคคลค้นคว้าเพิ่มเติม
- ความสนใจ ทำให้บุคคลใฝ่ตาม หรือจ้องมอง เป็นต้น
- ความรัก ทำให้บุคคลกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเพื่อให้สมหวัง
- ความอบอุ่น ทำให้สบายใจ
- ความเห็นอกเห็นใจ ทำให้เกิดความคล้อยตาม หรือตามใจ
- ความสงสาร ทำให้เกิดการให้อภัย
- ความสำเร็จ ทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจ
- ความหิว ทำให้บุคคลปรับพฤติกรรมได้
- ความต้องการ ทำให้บุคคลเป็นอะไรหรือทำอะไรก็ได้
- ความพอใจ ทำให้บุคคลยินดีและทำอะไรก็ได้
- ความศรัทธา ทำให้บุคคลเกิดการยอมรับและทำอะไรก็ได้
- ความซาบซึ้ง ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอก ตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญ ได้แก่ การแข่งขัน การร่วมมือบุคลิกภาพของครู วิธีการสอนของครู การให้รางวัล การลงโทษ และการใช้สื่อการสอน เป็นต้น

2.2.2 ลักษณะของแรงจูงใจ

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (ถวิล เกื้อกุลวงศ์, 2528 : 94 -114) ได้อธิบายถึงลักษณะของแรงจูงใจ ดังนี้คือ

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึกโดยที่จะเห็นได้จากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้นเป็นสิ่งที่ได้พัฒนามา ตั้งแต่กำเนิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และมีการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียวเสมอไป หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ ศรัทธาและเชื่อถือด้วย

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียง แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นทุกทีในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชนเท่านั้นแต่บางคนก็อาจแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ อำนาจเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่ง และอำนาจส่วนตัว เช่นบุคคลที่สามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่งหน้าที่นั้น แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจตามตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรม แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บางคนเป็นเจ้าของอำนาจทั้งสองประเภท คือทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ ความสามารถหมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จอยู่เหนือความล้มเหลว ความรู้สึกด้านความสามารถจะมีแนวโน้มสูงทำให้บุคคลมองโลกในแง่บวก และมองสถานการณ์ต่าง ๆ ว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายน่าสนใจ และสามารถที่จะเอาชนะได้ แต่ถ้าความล้มเหลวอยู่เหนือความสำเร็จแล้ว จะทำให้บุคคลมองโลกในแง่ลบและบุคคลที่มีความรู้สึกต่ำจะไม่มีเหตุจูงใจที่จะแสวงหาการท้าทายใหม่ ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลเหล่านี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามควบคุมและบังคับสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจาก ความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จ คือ มีความพอใจในความสำเร็จส่วนตัวมากกว่ารางวัลของความสำเร็จ

ความสำเร็จที่ได้รับมีค่ามากกว่าเงินทองและคำยกย่องสรรเสริญ บุคคลประเภทนี้จะมี ความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เงินเป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อน และสัมพันธ์กับ ความต้องการทุกประเภท ทุกระดับ คุณลักษณะที่เด่นและสำคัญที่สุดของเงินก็คือ เป็น ตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงิน โดยตรง แต่เป็นคุณค่าของ เงิน ตัวเงินนั้น ไม่ได้มีความสำคัญ แต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้ เป็นตัวแทน

2.3 ที่มาของแรงจูงใจ

ออสซูเบล (Ausubel, 1968 : 368 - 379) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจเกิดขึ้นมาจากความ ต้องการของบุคคล 6 ประการด้วยกัน คือ

1. ความต้องการใฝ่รู้
2. ความต้องการการเปลี่ยนแปลง
3. ความต้องการการเคลื่อนไหว
4. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม
5. ความต้องการความรู้
6. ความต้องการชื่อเสียง

มนัส นิลสวัสดิ์ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547 : 31) ได้กล่าวถึงที่มาของแรงจูงใจ ว่า

แรงจูงใจทางด้านร่างกายเกิดจากอิทธิพลสิ่งเร้าภายนอก

แรงจูงใจทั่วไปเกิดจากความอยากรู้อยากเห็น

แรงจูงใจด้านสังคม เกิดจากความต้องการการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น เพื่อเป็น ส่วนหนึ่งของสังคม การได้รับการยกย่อง มีเกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความต้องการ ความสำเร็จในชีวิต

แรงจูงใจภายในเกิดได้โดยการที่บุคคลได้รับอิทธิพลหรือประสบการณ์จาก สิ่งแวดล้อมหรือ สิ่งเร้าภายนอก

จากการศึกษาประเภท ลักษณะ และที่มาของแรงจูงใจจาก เอกสารดังกล่าว พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจของบุคคลสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายในเป็นสิ่งที่ผลักดันจากภายในตัวบุคคลซึ่งอาจจะเป็นเจต คติ ค่านิยม ความคิด ความสนใจ ความตั้งใจ การมองเห็นคุณค่า ความพอใจ ความต้องการ

ด้านต่าง ๆ ซึ่งสิ่งดังกล่าวนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก่อนข้างถาวร ฉะนั้นแรงจูงใจภายในจึงมีคุณค่ามากกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งเกิดจากสิ่งผลักดันภายนอกตัวบุคคลที่มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งอาจจะเป็น รางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง การยกย่อง คำชม ซึ่งแรงจูงใจนี้ไม่คงทนถาวร บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองเฉพาะกรณีที่ต้องการสิ่งตอบแทน เท่านั้น

2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ ได้มีผู้รู้หลายท่านได้อธิบายไว้หลายทฤษฎี ดังนี้

2.4.1 ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Theory of Human Motivation)

อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham H. Maslow) นักจิตวิทยา ได้นำเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย ทฤษฎีดังกล่าว ได้กล่าวถึงความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งมีลักษณะเป็นลำดับขั้น จากระดับต่ำที่สุดไปยังระดับสูงสุด และเมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการอื่นในรับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งมาสโลว์ได้แบ่งความต้องการพื้นฐาน ดังนี้ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2544 : 158 – 162 ; อ้างอิงจาก Maslow. 1970 : 35 - 47)

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) หมายถึงความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศและการพักผ่อน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางร่างกายอยู่เสมอจะขาดเสียไม่ได้ ถ้าอยู่ในสภาพที่ขาดจะกระตุ้นให้มนุษย์มีกิจกรรมขวนขวายที่จะสนองความต้องการ

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิภาพ (Safety Needs) หมายถึงความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัวขู่เข็ญ บังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มกัน ความต้องการประเภทนี้เริ่มตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งวัยชรา ความต้องการที่จะมีงานทำเป็นหลักแหล่ง ก็เป็นความต้องการเพื่อสวัสดิภาพของผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง

3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ (Love and Belonging Needs) มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะให้เป็นที่รักของผู้อื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คนที่รู้สึกว่าจะหาไม่ได้เพื่อน มีชีวิตไม่สมบูรณ์ เป็นผู้ที่ต้องซ่อมความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าตนเป็นที่รักและยอมรับของหมู่ จะเป็นผู้ที่สมปรารถนา ในความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่

4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า (Esteem Needs) ความต้องการประเภทนี้ประกอบด้วยความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติ ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่สมความปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนมีประโยชน์และมีค่า ตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้ จะรู้สึกว่าคุณค่าไม่มีความสามารถและมีปมด้อยมองโลกในแง่ร้าย

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง และพัฒนาตามศักยภาพของตน (Need for Self actualization) มาสโลว์อธิบายความต้องการที่เรียกว่า “Self actualization” ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน กล่าวที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งทางด้านสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึก ขอมรับตนเองทั้งส่วนดีและส่วนเสีย ที่สำคัญที่สุดก็คือการมีสติที่จะยอมรับว่าตนใช้กลไกในการป้องกันตนในการปรับตัวและพยายามที่จะเลิกใช้ เปิดโอกาสให้ตนเองเผชิญกับความจริงของชีวิต เผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่ “ท้าทาย” “น่าตื่นเต้น” และมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน เป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบ ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่บนมนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน เพราะมีน้อยคนที่จะได้ถึงขั้น “Self actualization” อย่างสมบูรณ์ นักวิชาการบางท่านเรียกความต้องการขั้นนี้ว่า เป็นความต้องการความสำเร็จในชีวิต ซึ่งถือเป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล

จากทฤษฎีลำดับขั้นตามต้องการของมาสโลว์ สามารถแบ่งความต้องการออกได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. ความต้องการในระดับต่ำ (Lower order needs) ประกอบด้วยความต้องการทางร่างกาย ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง และความต้องการความผูกพันหรือการยอมรับ
2. ความต้องการในระดับสูง (Higher order needs) ประกอบด้วย ความต้องการการยกย่องและความต้องการความสำเร็จในชีวิต

2.4.2 ทฤษฎีแรงจูงใจ ERG (Existence-Relatedness-Growth Theory)

Clayton Alderfer (สมัยศ นาวีการ, 2544 : 370 - 371) ได้เสนอแนะทฤษฎี ERG ที่ได้ย่อลำดับความต้องการ 5 อย่างของมาสโลว์ เหลือเพียง 3 อย่าง คือ

1. ความต้องการดำรงอยู่ (Existence Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกายเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยา รักษาโรค เป็นต้น ซึ่งเป็นความต้องการในระดับต่ำสุด และมีลักษณะเป็นรูปธรรมสูงสุด ความต้องการเหล่านี้ประกอบด้วยความต้องการทางด้านร่างกายและความต้องการความมั่นคงปลอดภัยตามทฤษฎีของมาสโลว์

2. ความต้องการมีความสัมพันธ์ (Relatedness Needs) เป็นความต้องการที่จะให้และได้รับไมตรีจิตจากบุคคลที่แวดล้อม เป็นความต้องการที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมน้อยลง ประกอบด้วยความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ (ความต้องการทางสังคม) และความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า (ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง) ตามทฤษฎีของมาสโลว์

3. ความต้องการเจริญเติบโตก้าวหน้า (Growth Needs) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของบุคคล ซึ่งมีความเป็นรูปธรรมต่ำสุด ประกอบด้วย ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียงบางส่วน และความต้องการความสมหวังของชีวิต (ความต้องการความสำเร็จในชีวิต) ตามทฤษฎีของมาสโลว์

แอลเดอร์เฟอร์ ไม่เชื่อว่าบุคคลจะต้องตอบสนองความต้องการระดับหนึ่งอย่างเต็มที่ ก่อนที่บุคคลนั้นจะก้าวต่อไปยังความต้องการอีกระดับหนึ่ง แต่แอลเดอร์เฟอร์ได้พบว่าบุคคลจะถูกจูงใจด้วยความต้องการมากกว่าระดับหนึ่งพร้อมกันไป ยิ่งกว่านั้นแอลเดอร์เฟอร์ได้พบว่าลำดับของความต้องการจะแตกต่างกันระหว่างบุคคล แอลเดอร์เฟอร์ ได้ขยายทฤษฎีของ มาสโลว์ออกไปโดยการพิจารณาว่า บุคคลจะมีปฏิกริยาอย่างไร เมื่อบุคคลสามารถหรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ แอลเดอร์เฟอร์ได้พัฒนาหลักการความพอใจ-ความก้าวหน้า (Satisfaction-Progression Principle) ขึ้นมาได้อธิบายถึงวิถีทางที่บุคคลจะก้าวขึ้นไปตามลำดับความต้องการ เมื่อบุคคลได้ตอบสนองความต้องการระดับต่ำกว่าแล้ว ในทางกลับกันหลักการความคับอกคับใจ-การถดถอย (Frustration-Regression Principle) ของแอลเดอร์เฟอร์ได้อธิบายว่า เมื่อบุคคลยังคับ อกคับ ใจกับความพยายามที่จะตอบสนองความต้องการระดับสูงขึ้นไปอยู่ บุคคลจะหยุดการ ตอบสนองความต้องการระดับสูงนี้ และถดถอยกลับมาตอบสนองความต้องการระดับต่ำแทน

2.4.3 ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ (The Need to Achieve Theory)

ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ หรือ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ (McClelland) ทฤษฎีนี้เน้นอธิบายแรงจูงใจของบุคคลที่กระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการความสำเร็จแมคเคลแลนด์ เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนต่างมีความต้องการเหมือนกัน เพียงแต่มีขนาดมากน้อยต่างกันเท่านั้น ความต้องการนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ (วิจารณ์สารรัตน์, 2542 : 99 – 100 ; อ้างอิงจาก Bartol and others, 1998 : 499)

1. ความต้องการความสำเร็จ (need for achievement : nAch) เป็นความต้องการที่จะบรรลุผลสำเร็จในงานที่มีความท้าทาย และการบรรลุมาตรฐานของงานที่ทำได้ อย่างดีเยี่ยม(excellence)โดยทั่วไปแล้วบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จในงานสูงจะพยายามหาหรือสร้างสถานการณ์เชิงแข่งขันให้กับตนเอง เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จด้วยความพยายามของตนเองและต้องการได้รับผลจากการทำงานนั้นในทันทีด้วยและบุคคลที่มีความต้องการเช่นนี้ มักหลีกเลี่ยงงานที่มีจุดหมายที่เป็นไปไม่ได้หรือยากเกินไป เนื่องจากมีความเสี่ยงต่อความล้มเหลว นอกจากนี้บุคคลประเภทนี้ยังต้องการแก้ปัญหาด้วยความคิดสร้างสรรค์ การสร้างนวัตกรรม จึงเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าขององค์กร

2. ความต้องการอำนาจ (need for Power : nPow) เป็นความต้องการมีอิทธิพลเหนือคนอื่นและสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ อำนาจนี้มีสองลักษณะคือ อำนาจเชิงส่วนตัว(personal power) เป็นอำนาจที่ต้องการมีอิทธิพลเหนือคนอื่น ต้องการให้คนอื่นภักดีต่อตนเองเป็นส่วนตัว ไม่ใช่เพื่อองค์กร บางครั้งอาจทำให้จุดหมายขององค์กรถูกทำลายลงได้ อีกลักษณะหนึ่งคือ อำนาจเชิงสถาบัน (institutional power) เป็นอำนาจที่มุ่งทำงานร่วมกับบุคคลอื่นเพื่อแก้ปัญหาหรือเพื่อบรรลุจุดหมายขององค์กร เป็นการทำงานที่บุคคลพยายามหาอะไรทำเพื่อองค์กร อุทิศตนเพื่อองค์กร จึงเป็นบุคคลที่ผู้บริหารพึงส่งเสริมให้มีตำแหน่งเพื่อให้มีอิทธิพลต่อการใช้ความพยายามของคนอื่นด้วย

3. ความต้องการความสัมพันธ์ (need for affiliation : nAff) เป็นความต้องการความอบอุ่น และความเป็นมิตรกับผู้อื่น จึงมักแสดงออกโดยหวังจะให้ได้รับการยอมรับจากคนอื่น หวังได้รับการมีน้ำใจตอบแทนจากคนอื่น จึงพยายามทำตนให้สอดคล้องกับความต้องการของคนอื่น และพยายามทำตนเป็นคนมีความจริงใจและพยายามเข้าใจความรู้สึกของคนอื่นให้มาก บุคคลประเภทนี้ผู้บริหารพึงสร้างแรงจูงใจ โดยให้ทำงานแบบมีส่วนร่วมให้มากขึ้น

2.4.4 ทฤษฎีสององค์ประกอบ (Herzberg's Two Factor Theory)

ทฤษฎีสององค์ประกอบของ เฟรดริก เฮอร์ชเบิร์ก (Frederick Herzberg) เป็นทฤษฎีแรงจูงใจที่ศึกษาถึงสาเหตุจูงใจให้ทำงาน เฮอร์ชเบิร์ก พบว่ามี 2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจูงใจในการทำงาน คือ (เกรียงศักดิ์ เขียวยิ่ง, 2543 : 339 – 340 ; อ้างอิงจาก Hick, 1967 : 234 – 240)

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factor) เป็นปัจจัยที่ทำให้คนงานมีความรู้สึกพอใจในงาน มีความรู้สึกในด้านดี ปัจจัยเหล่านี้ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับงานที่ปฏิบัติอยู่ โดยคนงานจะถูกจูงใจให้เพิ่มผลผลิต ปัจจัยกระตุ้น ได้แก่ ความสำเร็จของงาน การยอมรับนับถือ ความรับผิดชอบ โอกาสก้าวหน้าและลักษณะของงานที่ทำ ถ้ามีปัจจัยเหล่านี้ คนทำงานก็จะเกิดความพอใจในการทำงานและเกิดแรงจูงใจ เพราะสามารถสนองความต้องการสำเร็จในชีวิตได้ แต่ถ้าไม่มีปัจจัยเหล่านี้ความพอใจในการทำงานและแรงจูงใจก็ไม่เกิดขึ้น

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factor) เป็นปัจจัยป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในงานที่ปฏิบัติอยู่ เช่น นโยบายของหน่วยงานและการบริหาร การบังคับบัญชา สภาพการทำงานความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รายได้ ตำแหน่งและความมั่นคง ถ้าปัจจัยเหล่านี้ขาดไปจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน แต่ถ้ามีอยู่ก็จะสามารถช่วยป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน แต่ก็ไม่ได้เพิ่มความพอใจในการทำงานหรือเพิ่มแรงจูงใจได้จะเห็นได้ว่า ปัจจัยค้ำจุนนั้นเป็นเพียงองค์ประกอบเสริมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจ ถือเป็นปัจจัยหลักที่จำเป็นต้องอยู่ในทุกองค์การหรือหน่วยงาน เช่น ค่าจ้าง สภาพแวดล้อมการทำงาน รวมทั้งการบริหารงาน หากสิ่งเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างพอเพียง ความไม่พอใจจะหายไป แต่ก็จะไม่เกิดผลทำให้เกิดทัศนคติทางด้านบวกหรือแรงจูงใจขึ้น ส่วนปัจจัยกระตุ้นนั้น ถือเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานรวมทั้งการชื่นชมยินดีในผลงาน และความสามารถของตน เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจของมนุษย์นั้นมีหลายทฤษฎีดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่โดยสาระสำคัญของแต่ละทฤษฎีแล้วสามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจหรือความต้องการไม่สิ้นสุด โดยจะมีความต้องการขั้นพื้นฐานมาก่อนคือ ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัยหรือความมีความมั่นคงในการปฏิบัติงานและความต้องการความปลอดภัย หลังจากที่ได้รับคำตอบสนองในขั้นพื้นฐานแล้วก็จะมีแรงจูงใจหรือความต้องการในขั้นต่อไป ซึ่งเป็นความต้องการในระดับสูงขึ้นไป คือความต้องการความรัก ความเป็นเจ้าของ ต้องการมีเพื่อน ต้องการมีชื่อเสียง ต้องการให้บุคคลอื่นยกย่องนับถือ ต้องการมีอำนาจบารมีเหนือคนอื่น ๆ ต้องการความเจริญก้าวหน้า ต้องการประสบความสำเร็จ และต้องการรักษาความมีชื่อเสียงเกียรติยศ รวมทั้งความสำเร็จให้คงอยู่ตลอดไป

2.5 ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา

ความหมายของกิจกรรมนักศึกษามีผู้กล่าวไว้หลายท่าน ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นในแง่ของการพัฒนานักศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมของบัณฑิตในการดำเนินชีวิตภายนอกมหาวิทยาลัยต่อไปในอนาคต ดังนี้

แมคเคลอร์ ได้ให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษาว่า (McClure, 1971 : 494 – 500) หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักศึกษา ในขณะที่มีสภาพเป็นนักศึกษาในสถาบันการศึกษา

เฟรดเดอริค (Frederick, 1959 : 6) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษาว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่นักศึกษาจัดขึ้นโดยสมัครใจที่จะเข้าร่วมและดำเนินการเอง โดยความเห็นชอบของอาจารย์ โดยไม่มีการให้หน่วยกิตหรือคะแนนใด ๆ ในอันที่จะเลื่อนชั้นหรือสำเร็จการศึกษา

กู๊ด (Good, 1973 : 10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษาหมายถึง การงานที่นักศึกษาจัดขึ้นตามความสนใจและด้วยความสมัครใจ เพื่อการเพิ่มพูนประสบการณ์เรียนรู้ของนักศึกษา ทั้งนี้จะต้องเป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับและประเพณีของสถาบัน

บุรุษชัย จงกลณี (บุรุษชัย จงกลณี, 2525 : 78) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษาไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษาตรงกับภาษาอังกฤษว่า Student Activities คือ กิจกรรมใด ๆ ที่ทางสถาบันหรือนักศึกษาจัดขึ้น เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เข้าร่วมในการแสดงออกซึ่งความสนใจและความสามารถทำให้เกิดพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2530 : 145) ได้กล่าวไว้ว่ากิจกรรมนักศึกษาหมายถึงกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อการพัฒนาการศึกษาในด้านต่าง ๆ นอกเหนือไปจากสิ่งที่บังคับให้ทุกคนต้องเรียนในชั้นเรียน กิจกรรมดังกล่าวเป็นไปด้วยความสมัครใจของนักศึกษาและไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคะแนนในวิชาใด ๆ กิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนานักศึกษานั้น จึงหมายรวมทั้งกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดให้นักศึกษาและส่วนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้จัดขึ้นเองโดยการนิเทศและดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษาสัมผัสชีวิตที่ถูกต้องในมหาวิทยาลัย

พจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ได้ให้ความหมายของคำว่า “กิจกรรม” คือ การที่ผู้เรียนปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อการเรียนรู้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 126)

มนัส นิลสวัสดิ์ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547 : 12) ได้ให้ความหมายของคำว่า “กิจกรรมนิสิต(นักศึกษา)” หมายถึงกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยนิสิต (นักศึกษา) หรือสถาบันได้ส่งเสริมให้มี

ขึ้นตามความสนใจและความสมัครใจของนิสิต (นักศึกษา) เป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยตรง มีคุณประโยชน์สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนานิสิต (นักศึกษา) ให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนิสิต(นักศึกษา) สถาบันอุดมศึกษาและประเทศชาติ

สรุปได้ว่า กิจกรรมนักศึกษา หรือ กิจกรรมพัฒนานักศึกษา หมายถึง กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่จัดขึ้นโดยนักศึกษา หรือ สถาบันการศึกษาเป็นผู้จัด หรือส่งเสริมสนับสนุนให้จัดขึ้น เป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยตรง เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ ซึ่งเป็นคุณลักษณะพึงประสงค์ตามความต้องการหรืออุดมมุ่งหมายของสังคม อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาเอง และสถาบันอุดมศึกษา สังคม และประเทศชาติ

2.6 ปรัชญากิจกรรมพัฒนานักศึกษา

ปรัชญากิจกรรมนักศึกษา หรือ กิจกรรมพัฒนานักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของปรัชญาการศึกษาในระดับระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบัณฑิตและการพัฒนาบัณฑิต ซึ่งเป็นภารกิจหลักประการแรกและประการสำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐหรือของเอกชน ต้องกำหนดถึงคุณลักษณะของบัณฑิตในแต่ละสถาบันให้ชัดเจนเพื่อจะได้จัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาให้เหมาะสม กับนักศึกษาเพื่อการพัฒนาให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ (วิจิตร ศรีสอาน, 2529 : 1 – 6) ดังนั้นสถาบัน การศึกษาจึงควรกำหนดแนวปรัชญาเพื่อใช้เป็นหลักและแนวทางในการดำเนินงานจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของสถาบัน ซึ่ง วินสตัน และมิลเลอร์ (Winston and Miller, 1994 : 3) ได้กำหนดปรัชญา กิจกรรมนักศึกษาไว้ว่า การที่จะพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และมีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยกระบวนการจากการศึกษาอย่างเป็นทางการในชั้นเรียนปกติควบคู่ไปกับการให้ประสบการณ์นอกชั้นเรียน นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 150 - 151) ได้ให้แนวคิดของปรัชญาของกิจกรรมนักศึกษา ไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมให้นักศึกษาแต่ละคนรู้จักตนเองมากขึ้น โดยการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นผลให้แต่ละคนสามารถพัฒนาการเรียน วิชาการ สังคม ร่างกาย จิตใจ บุคลิกภาพและวุฒิภาวะสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
2. ส่งเสริมและช่วยเหลือให้นักศึกษาจัดตั้งกลุ่มหรือชมรมที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน โดยไม่คำนึง ถึงเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความแตกต่างทางด้านการเมือง

3. เปิดโอกาสให้นักศึกษามีประสบการณ์ด้านการทำงานร่วมกับกลุ่ม สามารถเสนอความคิดเห็น กล้าแสดงตน พัฒนาความเป็นผู้นำ เสริมสร้างความสามัคคีระหว่างหมู่นักศึกษา รู้จักการอยู่และทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักฝึกหัดการทำงานอย่างเป็นระบบและฝึกความคิด ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

4. อำนวยความสะดวกในการจัดและดำเนินกิจกรรมนักศึกษาในด้านต่าง ๆ ให้แก่นักศึกษา เช่น

4.1 จัดหาสถานที่เพื่อเป็นศูนย์กลางกิจกรรมสำหรับประชุม อุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อการพิมพ์ อัดสำเนา การจัดทำป้ายประกอบต่าง ๆ

4.2 ประสานงานกับภาควิชาหรือหน่วยงานอื่น ๆ ในสถาบันเพื่อสนับสนุนหรืออำนวยความสะดวกให้นักศึกษาจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยให้งานต่าง ๆ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

4.3 จัดหาอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมที่มีประสบการณ์ด้านกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือให้แนวคิด หรือแนะแนวทางการจัดกิจกรรมให้สามารถจัดได้อย่างเหมาะสม

4.4 ส่งเสริมให้นักศึกษารักความเป็นไทย มีความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ของชาติ ชื่นชมศิลปวัฒนธรรม ระเบียบประเพณี คณิตและนาฏศิลป์ไทย

4.5 พัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพ มีความสามัคคี มีความประพฤติที่ดีงาม สอดคล้องกับลักษณะของวัฒนธรรมไทย

4.6 ช่วยให้นักศึกษาสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพการเรียนการสอนและสามารถใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือผ่อนคลายความเครียดจากการศึกษาเล่าเรียน

ส่วน มนัส นิลสวัสดิ์ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547 : 13) ได้ให้เสนอแนวคิดไว้ว่า ปรัชญา กิจกรรมนักศึกษา ควรเป็นไปเพื่อการพัฒนาให้นักศึกษาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ เป็นคนที่มีประโยชน์ เป็นที่ต้องการของสังคม และการกำหนดปรัชญาดังกล่าวจะช่วยให้การวางแผนและการดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีอาจารย์และสถาบันให้การสนับสนุน ส่งเสริม ตลอดจนอำนวยความสะดวกให้โดยถือว่ากิจกรรมมีความสำคัญควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในหลักสูตร

2.7 ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมศึกษานับว่ามีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อนักศึกษา เพราะ การศึกษาระดับ อุดมศึกษามีได้มุ่งหวังที่จะพัฒนานักศึกษาด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว แต่จะมุ่งพัฒนานักศึกษาในทุกด้าน โดยเฉพาะความมุ่งหมายในการผลิตกำลังคนเพื่อพัฒนาประเทศ ซึ่งมีความต้องการกำลังคนที่มีประสิทธิภาพในการประกอบกิจการงาน และความสามารถที่จะปรับตัว

ให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้ในกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 – 2565) ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้กำหนด แนวทางการพัฒนาเยาวชน นักศึกษา และบัณฑิตในอนาคต (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551 : 20 – 21) ไว้ดังนี้

“ ๗๒. อุดมศึกษาควรส่งเสริมกิจกรรมนอกหลักสูตร เพื่อเพิ่มพื้นที่การเรียนรู้ของเยาวชนและนักศึกษาในรูปแบบของทักษะชีวิต ทักษะสังคม (Socialization) สมรรถนะพื้นฐานที่ข้ามพ้นความรู้วิชาการ (Base line competencies) การสะสมความรู้และความสามารถเชิงบูรณาการที่ฝังตัว (Tacit knowledge and ability) ที่หาไม่ได้จากการเรียนการสอนในห้องที่ขาดปฏิสัมพันธ์ โดยปรับรูปแบบเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพสังคม การบูรณาการภารกิจนอกหลักสูตรและชีวิตจริงเข้ากับหลักสูตรเป็นอีกแนวทางหนึ่งเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึก มีความท้าทายต่อนักศึกษาและต่ออาจารย์มากกว่าการสอนจากตำราอย่างเดียว”.....และ

๗๔ นอกเหนือจากวิชาการแล้ว อุดมศึกษาควรจัดให้มีการเรียนการสอนและกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาทางการสื่อสาร การตัดสินใจ การพัฒนาความเป็นผู้นำ การแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม ความอดทน คุณธรรม ฯลฯ.

ฉะนั้นกิจกรรมนักศึกษาจึงเป็นส่วนช่วยพัฒนานิสิตในทุก ๆ ด้าน ซึ่งสำเนาว่า ขจรศิลป์ (สำเนาว่า ขจรศิลป์, 2538 : 122 – 124) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษา นิสิตนักศึกษาโดยทั่วไปเป็นคนหนุ่มสาวมีพลังกำลัง ทั้งร่างกายและความคิด มีความอยากรู้อยากเห็น และเป็นผู้ที่มีความหวังดีต่อสังคม ด้วยใจอันบริสุทธิ์ กิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรจะช่วยตอบสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษาได้เป็นอย่างดีคือ

1.1 ทำให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสใช้พลังร่างกายและความคิด กระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

1.2 ทำให้นิสิตนักศึกษาสามารถค้นหาอาชีพ งานอดิเรก และกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสมกับตนเองได้

1.3 ทำให้เกิดความสมดุลในด้านความรู้และความสนใจของนิสิตนักศึกษา เช่น นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์ สามารถทำกิจกรรมศิลปวัฒนธรรม จึงทำให้นิสิตนักศึกษามีความรู้และความสนใจ ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และด้านศิลปวัฒนธรรม

1.4 ทำให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสเปลี่ยนบรรยากาศและอิริยาบถ ทำให้นิสิตนักศึกษาได้ผ่อนคลายความตึงเครียด จากการที่ต้องศึกษาเล่าเรียนอย่างหนัก

1.5 ทำให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสพัฒนาตนเองทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ

1.6 ให้นิสิตนักศึกษา ได้มีโอกาสเสริมสร้างประสบการณ์ในการทำงานด้านต่าง ๆ

1.7 ทำให้นิสิตนักศึกษาเห็นคุณค่าของตนเอง และเกิดความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเอง

2. ความสำคัญต่อสถาบันอุดมศึกษา กิจกรรมนิสิตนักศึกษาเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษา ที่ช่วยนิสิตนักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ การทำงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนิสิตนักศึกษาในกระบวนการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านกีฬา และด้านส่งเสริมวิชาการ มีความสำคัญในการเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของสถาบันอุดมศึกษา ทำให้นิสิตนักศึกษาได้รับความอบอุ่นและมีความเข้าใจต่ออาจารย์และสถาบันอุดมศึกษายิ่งขึ้น

3. ความสำคัญต่อประเทศ ในแต่ละปีจะมีนิสิตนักศึกษาจำนวนมาก ออกไปพัฒนาชนบทในท้องถิ่นทุรกันดาร ได้สร้างถาวรวัตถุหลายอย่างเช่น โรงเรียน สะพาน ฝายน้ำล้น ถังเก็บน้ำฝน นิสิตนักศึกษาได้ช่วยให้ประชาชนในชนบทได้เข้าใจการประกอบอาชีพ ด้านเกษตรกรรมแผนใหม่ การสาธารณสุขและการศึกษา ช่วยให้ชาวชนบทได้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม มีบทบาทอันสำคัญในการบำรุง พัฒนาและ เผยแพร่ วัฒนธรรมของชาติ กิจกรรมด้านกีฬาช่วยให้นิสิตนักศึกษา ซึ่งเป็นเยาวชนของชาติให้มีร่างกายแข็งแรง เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้การแข่งขันกีฬานิสิตนักศึกษาระหว่างประเทศ ยังเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของประเทศอีกทางหนึ่งด้วย

ชาญ โกลิน (สุชาญ โกลิน , 2539 : 1) ให้ความเห็นว่าการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมยังช่วยพัฒนานักศึกษาในด้านต่อไปนี้คือ

1. พัฒนาความคิดและการระดมสมอง เพื่อให้นักศึกษามีความคิดริเริ่ม และความคิดสร้างสรรค์

2. ฝึกการแก้ปัญหาและตัดสินใจ เพราะในฐานะที่จะต้องเป็นผู้นำกลุ่มในอนาคตหรือแม้แต่จะเป็นหัวหน้าหรือผู้บริหาร ความรู้พื้นฐานในเรื่องนี้นับว่าจำเป็นมาก เพราะนักศึกษาจะสามารถนำไปใช้ในการทำงานในโอกาสต่อไปได้

3. การทำงานเป็นทีม เพื่อให้รู้จักการร่วมมือและการประสานงานที่ดี นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างคุณค่าร่วม (Shared Values) หรือ (Sense of Belonging) ให้เกิดขึ้นด้วย

4. ด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้คนรู้จักหลักการอยู่ร่วมกัน หลักการในการทำงานร่วมกับผู้อื่นและมีหลักการในการปรับตัวให้เข้ากับหมู่คณะหรือสังคมได้ กิจกรรมนักศึกษา จึงมีความสำคัญที่จะช่วยพัฒนานักศึกษาได้หลายประการ ทั้งในด้าน แนวความคิด เจตคติ ทักษะ ทักษะการ ร่างกายและจิตใจ ตลอดจนความรู้ ความสามารถและ ประสบการณ์ เพื่อที่จะสร้างและหล่อหลอมให้นักศึกษาเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ คือ เป็นทั้งคนดี และคนเก่ง สามารถออกไปใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และสามารถบำเพ็ญตนให้เป็น ประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวม

2.8 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมพัฒนานักศึกษานั้น ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้แสดงความ คิดเห็นไว้ ดังนี้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2530 : 147) ได้เน้น สาระสำคัญของวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาความเหมาะสมด้านบุคลิกภาพ
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในความสัมพันธ์และการทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. เพื่อทำให้นักศึกษามีจิตใจกว้างขวางขึ้น
4. เพื่อฝึกให้นักศึกษามีความรับผิดชอบ
5. เพื่อฝึกให้ปกครองตนเองด้วยการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
6. เพื่อฝึกความคิดและการตัดสินใจ
7. เพื่อพัฒนาสติปัญญา
8. เพื่อให้รักศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไทย
9. เพื่อให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
10. เพื่อให้เพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพในอนาคต
11. เพื่อให้รู้จักทักษะทางสังคม
12. เพื่อให้รู้จักการเสียสละและทำงานให้ส่วนรวม
13. เพื่อให้พัฒนาลักษณะนิสัยและความคิดที่ดี
14. เพื่อให้มีความสามัคคี
15. เพื่อให้พัฒนาความกตัญญูต่อสถาบัน

สำเนา ขจรศิลป์ (สำเนา ขจรศิลป์, 2538 : 120 – 121) ได้สรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมพัฒนานักศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อเสริมสร้างความรู้และประสบการณ์ทางด้านวิชาการให้แก่นิสิตนักศึกษา
2. เพื่อเป็นการเตรียมนิสิตนักศึกษาสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมประชาธิปไตย
3. เพื่อพัฒนานิสิตนักศึกษาทางด้านสังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ
4. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของนิสิตนักศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
5. เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์และการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้แก่ นิสิตนักศึกษา
7. เพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษของนิสิตนักศึกษา
8. เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้นำความรู้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม
9. เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้รู้จักทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมไทย
10. เพื่อเสริมสร้างความสามัคคีในหมู่นิสิตนักศึกษา

เฟรดเดอริก (Frederick, 1959 : 51 – 52) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษาดังนี้

1. เพื่อเป็นการเตรียมตัวของนักศึกษาสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมประชาธิปไตย
2. เพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา
3. เพื่อให้ นักศึกษารู้จักวิธีการทำงานร่วมกัน
4. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของนักศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
5. เพื่อให้ นักศึกษาสำนึกในการปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบแบบแผนต่าง ๆ
6. เพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษของนักศึกษา
7. เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษา
8. เพื่อพัฒนาความสามัคคีในสถานศึกษา

มนัส นิลสวัสดิ์ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547 : 17) ได้แสดงความคิดเห็น ในเรื่องของวัตถุประสงค์ของกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนานิสิต (นักศึกษา) ในด้านวิชาการ ด้านบุคลิกภาพ ด้านพละนาถย ความเป็นผู้นำ

2. เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ทางสังคม
3. เพื่อให้นิสิต (นักศึกษา) รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
4. เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีในหมู่นิสิต (นักศึกษา) รวมทั้งอาจารย์
5. เพื่อให้นิสิต (นักศึกษา) รู้จักเสียสละและบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม
6. เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ
7. เพื่อให้กิจกรรมนิสิต(นักศึกษา)เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

2.9 ลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัย

จากผลการวิจัยที่ศึกษาสภาพนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของสหรัฐ มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับสภาพนิสิตนักศึกษาในปัจจุบันของประเทศไทย คือ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547: 38)

1. ปีหนึ่ง นิสิตนักศึกษารู้สึกตื่นเต้น สนใจต่อทุก ๆ สิ่งรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเรียนหรือกิจกรรมสังคมในมหาวิทยาลัย ต้องการที่จะเรียน มีความตั้งใจในการที่จะศึกษาและต้องการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งจะสนิทสนมและเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์
2. ปีที่สอง นิสิตนักศึกษาไม่ค่อยพอใจในครูบาอาจารย์ เริ่มมีความคิดเห็นขัดแย้ง และเป็น ปฏิปักษ์ต่อมหาวิทยาลัย มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
3. ปีที่สาม นิสิตนักศึกษามักสงบเงียบชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อน ๆ ไม่สนใจต่อสังคมมหาวิทยาลัยและต่อการเรียน อาจมีความคิดที่จะเริ่มมีเพื่อนต่างเพศที่สนิทพอจะเป็นคู่รักต่อไปได้
4. ปีที่สี่ นิสิตนักศึกษาไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่มักจะเริ่มสนใจเรื่องเกี่ยวกับการงาน การศึกษาต่อและความก้าวหน้าในอนาคต

2.10 ลักษณะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

ตำนานวี ขจรศิลป์ ได้กล่าวถึงลักษณะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษาซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญในด้านการศึกษามาก มีวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยประมาณ 3,000 แห่ง มหาวิทยาลัยหลายแห่งเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลก ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงเป็นแหล่งวิทยาการสำคัญ ในด้านกิจการนักศึกษานั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไว้มากมายหลายแห่งหลายมุม นักวิจัยหลายท่านได้เสนอรูปแบบ (Models) สมมติฐาน (Hypotheses) และทฤษฎี (Theories) ไว้เพื่อการศึกษาและการทำงาน สำหรับลักษณะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนักศึกษานั้น ได้มี

ผู้เสนอรูปแบบไว้หลายรูปแบบ รูปแบบซึ่งเป็นที่นิยมและใกล้เคียงกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในประเทศไทยมากที่สุดคือ รูปแบบของคลาควและโทรว (The Clark and Trow Subculture Model) ซึ่งได้แบ่งนักศึกษาเป็น 4 กลุ่มคือ (สำเนาวิ ขจรศิลป์, 2537 : 79 – 81 ; อ้างอิงจาก ทองเรียน อมรัชกุล, 2525 : 34)

1. กลุ่มสนใจวิชาการ (Academic Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้มีความสนใจในวิชาการ และต้องการเรียนให้ได้คะแนนดี ได้เกียรตินิยม ได้ศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มีความมุ่งหวังเพื่อประกอบอาชีพอาจารย์ในมหาวิทยาลัยหรือนักวิชาการ เวลาส่วนใหญ่ของนักศึกษากลุ่มนี้ จึงใช้เพื่อการศึกษาเล่าเรียนมากกว่าการทำกิจกรรมนักศึกษา หรือเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูงนักศึกษากลุ่มนี้จะมีมากน้อยในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง

2. กลุ่มที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย (Collegiate Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้ ส่วนใหญ่จะทำตัวจงรักภักดีต่อมหาวิทยาลัย แต่จะไม่ค่อยสนใจใฝ่เรียน ไม่สนใจปัญหาของสังคมหรือการเมือง เป็นพวกที่ชอบสนุกสนาน ชอบเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ประเภทต่าง ๆ เช่น กีฬา ศิลปวัฒนธรรม บำเพ็ญประโยชน์และนันทนาการ บางคนอาจมีปัญหาด้านการเรียน

3. กลุ่มนอกรูปแบบ (Non Conformist Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้มีความเป็นตัวของตัวเองสูง มีสติปัญญาดี มีความสนใจใฝ่รู้ เป็นความใฝ่รู้ที่มีใช้เพื่อคะแนน แต่เป็นความใฝ่รู้เพื่อภูมิปัญญาและเพื่อตอบสนองความสนใจของตนเอง ความรู้ที่นักศึกษากลุ่มนี้สนใจ จึงอาจไม่ใช่ความรู้ที่อาจารย์สอน แต่เป็นความรู้ที่ตนสนใจอยากรู้ นักศึกษากลุ่มนี้มักไม่ยุ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา แต่บางครั้งอาจแสดงออก ซึ่งไม่เห็นด้วยกับผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรืออาจร่วมมือกับกลุ่มนักศึกษาที่ทำกิจกรรมเพื่อต่อต้านนักการเมือง

4. กลุ่มสนใจอาชีพ (Vocational Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้ โดยทั่วไปไม่สนใจใฝ่ศึกษาวิชาการ ไม่สนใจคะแนน ไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา แต่คิดว่าการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นการเรียนเพื่อการประกอบอาชีพ เรียนเพื่อให้ได้ปริญญาบัตร เพื่อเป็นใบเบิกทางในการทำงาน บางคนได้วางแผนที่จะประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงเลือกเรียนวิชาที่จะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพนั้น ๆ โดยตรง นักศึกษาในกลุ่มนี้จำนวนไม่น้อยทำงานพิเศษ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ในการทำงานและหารายได้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน

สำหรับลักษณะการใช้ชีวิตของนักศึกษาในประเทศไทยนั้น อาจแบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม ซึ่งเพิ่มขึ้นจากรูปแบบของคลาควและโทรว อีกหนึ่งกลุ่มซึ่งอาจเรียกว่า “กลุ่มเผด็จการ” นักศึกษากลุ่มนี้

เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดในสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง ลักษณะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนักศึกษา
กลุ่มนี้ คือมีลักษณะที่เฉื่อยชาต่อการเรียน ไม่ค่อยจะสนใจเข้าห้องเรียน ไม่สนใจศึกษาค้นคว้า
เพิ่มเติมแต่อยากได้คะแนน จึงเป็นการเรียนเพื่อให้ได้ปริญญาเพื่อเอาไปเป็นใบเบิกทางในการ
ประกอบอาชีพ เพื่อให้มีความเจริญก้าวหน้าในทางเศรษฐกิจและสังคมของตนเอง ส่วนใหญ่มีผล
การเรียนอยู่ในระดับปานกลาง บางครั้งก็เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาประเภทที่ตนสนใจบ้าง บางครั้ง
ก็ใช้เวลาเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูงบ้างสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาในประเทศไทยส่วนใหญ่นิยมใช้ชีวิตใน
มหาวิทยาลัยในลักษณะเฉื่อยชานั้นมีหลายประการ แต่ที่สำคัญที่สุดอาจมี 3 ประการคือ (สำเนา
ขจรศิลป์. 2537 : 81 – 84)

ประการแรก อาจเกิดจากนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่มีเป้าหมายใน
การศึกษาที่ชัดเจนและไม่สามารถเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิชาที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของ
ตนเอง ทั้งนี้เป็นเพราะการแนะแนวอาชีพใน โรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศไทยยังมีน้อยมาก
นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักตนเองดีพอ ในแง่ความถนัดความ
สนใจและค่านิยมที่เกี่ยวกับอาชีพ นอกจากนั้นข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ตลอดจนข้อมูล
เกี่ยวกับตลาดแรงงานก็มีน้อยมาก การเลือกสอบเข้าศึกษาในสาขาวิชา หรือคณะวิชาต่าง ๆ
ของ นักเรียนจึงเป็นการเลือกตามค่านิยมของสังคม เช่นนักเรียนชายที่เรียนเก่ง ก็ต้องเลือกสอบ
เข้าศึกษาในคณะวิศวกรรมศาสตร์หรือสัตวแพทยศาสตร์ เป็นต้น นักเรียนบางคนก็เลือก
สาขาวิชาเรียนตามเพื่อนหรือเลือกตามความต้องการของบิดา มารดา เมื่อเข้าไปศึกษาใน
สาขาวิชาที่เลือกประมาณหนึ่งหรือสองปี ก็พบว่าตนเองไม่มีความถนัด ไม่มีความสามารถใน
การศึกษา เล่าเรียนในสาขาวิชานั้น นักศึกษาบางคนก็พบว่าตนเองไม่ชอบอาชีพของสาขาวิชา
นั้น เช่น นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ แต่ไม่ชอบอาชีพวิศวกร เป็นต้น
เมื่อนักศึกษาไม่มีความถนัดในการศึกษาในสาขาวิชานั้น หรือไม่ต้องการศึกษาในสาขาวิชานั้น
ก็ต้องการจะย้ายสาขาวิชาหรือบางคนต้องการย้ายคณะวิชา แต่ก็ทำไม่ได้เพราะติดปัญหาที่
กฎระเบียบของมหาวิทยาลัยนักศึกษาจึงต้องเรียนอยู่ในสาขาวิชาดังกล่าวอย่างไม่มีเป้าหมาย
หรือสักแต่ว่าเรียนเพื่อให้สำเร็จตามหลักสูตรเท่านั้น

ประการที่สอง อาจเกิดจากระบบต่าง ๆ ในสังคมไทย ที่ทำให้นักศึกษาขาดแรงจูงใจใน
การศึกษาเล่าเรียน ระบบที่ทำให้นักศึกษาขาดแรงจูงใจมากคือ ระบบเส้นสายและระบบอุปถัมภ์ ซึ่ง
มีอยู่มากในสังคมไทย ดังจะเห็นได้จากกรณีสมัครเข้าทำงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญา
ตรีด้วยกัน ผู้ที่มีเส้นสายมีผู้ใหญ่ฝากเข้าทำงาน ก็สามารถมีงานทำก่อนผู้ที่ไม่มีเส้นสายยิ่ง
ความก้าวหน้าในการทำงานในสังคมไทยแล้ว ยิ่งต้องใช้ระบบเส้นสายมากจึงทำให้นักศึกษาไทยเรียน
เพื่อให้ได้ปริญญาบัตรมากกว่าที่จะเรียนให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความ สามารถ

ประการที่สาม อาจเกิดจากนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีเวลาศึกษาเล่าเรียนอย่างเพียงพอทั้งนี้ เป็นเพราะมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ และส่วนใหญ่ไม่มีหอพักให้นักศึกษาส่วน มหาวิทยาลัยที่มีหอพักเพื่อให้นักศึกษาพักอาศัย ก็มีหอพักจำนวนน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับ จำนวนนักศึกษาของมหาวิทยาลัย นักศึกษาส่วนใหญ่จึงต้องพักอาศัยอยู่นอกมหาวิทยาลัย เนื่องจากการจราจรในกรุงเทพฯ คัดขัดมาก นักศึกษาต้องใช้เวลาเดินทางวันละ 3 ถึง 4 ชั่วโมง การเดินทางเป็นเวลานานทำให้นักศึกษามีอาการเหนื่อยอ่อน จึงไม่สามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างเต็มที่ นอกจากนั้นการที่นักศึกษาต้องพักอาศัยอยู่นอกมหาวิทยาลัย ยังทำให้นักศึกษาไม่สามารถใช้ ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย หรือทำกิจกรรมนักศึกษาได้อย่างเต็มที่อีกด้วย

นอกจากจะแบ่งนักศึกษาออกเป็น 5 กลุ่ม ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ลักษณะอีกประการหนึ่งของนักศึกษาไทยที่ต่างจากลักษณะการแบ่งของคราดและโทรว ก็คือบางครั้งนักศึกษากลุ่ม นอกรูปแบบอาจสนใจทำกิจกรรมนักศึกษา แต่สนใจเฉพาะกิจกรรมส่วนกลาง คือ กิจกรรม องค์การบริหารของนักศึกษาหรือสถานักศึกษา ถ้าปีการศึกษาใดที่มีนักศึกษากลุ่มนอกรูปแบบ เข้ามาทำกิจกรรมส่วนกลางมาก ก็อาจทำให้บรรยากาศการทำกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันนั้น เปลี่ยนไป คืออาจทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายบริหารของสถาบันอุดมศึกษา กับองค์การ บริหารนักศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะนักศึกษากลุ่มนี้มีความเป็นตัวของตัวเองสูงและมี ลักษณะต่อต้านผู้มีอำนาจอยู่แล้ว นักศึกษากลุ่มนี้จึงอาจไม่เห็นด้วยกับนโยบายการบริหารงาน ของสถาบัน และอาจชักชวนนักศึกษากลุ่มอื่นให้ต่อต้านผู้บริหารสถาบันด้วย นอกจากนั้นนักศึกษากลุ่มนี้ยังสนใจปัญหาของสังคมและการเมือง นักศึกษาจึงอาจต่อต้าน นโยบายของนักการเมืองอีกด้วย (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547: 43)

จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอย่างมาก สังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรกรรม เป็นสังคมอุตสาหกรรม เศรษฐกิจของไทยก็มีความผันผวนเป็นอันมาก การเมืองก็สับสนและวุ่นวายเกิดการแตกแยก แม้ว่าจะมีบรรยากาศที่เป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ในสังคมมีกิจกรรมและสิ่งที่น่าสนใจเพิ่มขึ้น มาก โดยเฉพาะอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศ ที่มีอิทธิพลต่อก่านิยม และความคิดเห็น ซึ่ง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับคนในสังคม โดยเฉพาะกับนักศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นคนรุ่นใหม่ของ สังคมเป็นอันมาก ที่เห็นได้ชัดเจน คือ นักศึกษากลุ่มที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่สนใจทำกิจกรรมนักศึกษา หรือเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษานั้นมีสัดส่วน น้อยลงทำให้ กิจกรรมนักศึกษาบางประเภท เช่น กิจกรรมส่วนกลาง อันได้แก่กิจกรรมที่ เกี่ยวกับองค์การนักศึกษา และสโมสรนักศึกษามีปัญหา ปัจจุบันนักศึกษาไม่ค่อยสนใจสมัคร เป็นผู้แทนนักศึกษาในองค์การและสโมสรนักศึกษา ชมรมกิจกรรมนักศึกษาหลายชมรมก็มี

นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมน้อย ความสนใจต่อกิจกรรมการเมืองก็น้อยลง แต่นักศึกษาปัจจุบันได้ให้ความสนใจกับกิจกรรมนันทนาการ เช่น การจัดงานสังสรรค์ การจัดทัศนศึกษามากขึ้น แม้แต่กิจกรรมพัฒนานักศึกษาทุกกิจกรรมจะต้องมีกิจกรรมนันทนาการแทรก จึงจะทำให้ให้นักศึกษาให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ

2.11 แนวคิดในการสร้างแรงจูงใจแก่นักศึกษา

แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวของนักศึกษาแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ตอบสนองต่อตนเองหรือเพื่อไปให้ถึงจุดหมายนั้น ๆ หมายความว่านักศึกษาทุกคนมีแรงจูงใจในตัวอยู่แล้ว เพียงแต่มหาวิทยาลัยค้นหาวิธีการให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนส่งเสริมในสิ่งที่นักศึกษาต้องการหรือเพิ่มเติมในสิ่งที่ขาดหายไป ก็จะเป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจมากขึ้น ในการสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษานั้น มหาวิทยาลัยจะต้องให้การสนับสนุนส่งเสริม ซึ่ง ตำเนาว์ ขจรศิลป์ (2538 : 143 – 214) ได้เสนอแนวทางในการพัฒนา กิจกรรมนักศึกษา ซึ่งเป็นแนวคิดในการสร้างแรงจูงใจแก่นักศึกษา ดังนี้

1. สถาบันควรศึกษาสภาพและปัญหา เพื่อให้ได้แง่มุมต่าง ๆ มาใช้ในการพัฒนา กิจกรรมนักศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมนักศึกษาเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับแต่ละองค์กรกิจกรรมของสถาบัน
2. ในกรณีที่สถาบันขาดแคลนอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความรู้และประสบการณ์ สถาบัน ควรหาทางสร้างแรงจูงใจให้อาจารย์สนใจทำงานเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
3. ควรจัดประชุมหรือสัมมนาอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมเพื่อให้ได้ทราบถึง วัตถุประสงค์ นโยบาย วิธีการดำเนินงานตลอดจนปัญหาขององค์กรนักศึกษา ของสถาบันและ บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมอย่างชัดเจน
4. ควรจัดประชุมหรือสัมมนานักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบวัตถุประสงค์ นโยบาย วิธีการดำเนินงาน ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจน
5. ควรจัดฝึกอบรมนักศึกษาที่เป็นกรรมการตำแหน่งต่าง ๆ ขององค์กรนักศึกษา เพื่อให้มีลักษณะเป็นผู้นำ
6. ควรปรับปรุงระเบียบและข้อบังคับของสโมสรนักศึกษา หรือองค์กรนักศึกษา ให้ทันสมัยอยู่เสมอ
7. ควรจัดสรรงบประมาณ จัดหาวัสดุครุภัณฑ์ สิ่งอำนวยความสะดวก และ สถานที่ที่มีความเหมาะสมเพื่อให้บริการและให้การสนับสนุนกิจกรรมขององค์กรนักศึกษา

8. ในกรณีที่ต้องดำเนินการที่เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันหรือองค์การ กิจกรรมนักศึกษายังไม่มีความเหมาะสม ก็ควรพัฒนาองค์การกิจกรรมให้มีความเหมาะสม เพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

9. ควรมีมาตรการต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษาได้ปฏิบัติตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และระเบียบขององค์การนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

10. ควรสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์กับผู้นำนักศึกษาและนักศึกษา กลุ่มอื่นๆ อย่างสม่ำเสมอ

11. ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมนักศึกษาอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ

12. ควรจัดให้มีการประเมินผล กิจกรรมนักศึกษาเป็นประจำทุกปีการศึกษา

13. ควรนำเอาผลจากการประเมินไปใช้พัฒนากิจกรรมนักศึกษาในปีการศึกษาต่อไป

นอกจากนี้ ชาญชัย อินทรประวัตติ (2545 : 4 – 6) ยังได้กล่าวถึงแนวคิดในการสร้าง แรงจูงใจหรือกระตุ้นให้นักศึกษาที่ไม่สนใจกิจกรรม มีความสนใจในกิจกรรมนักศึกษานั้น อาจต้องใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ มากมายดังนี้

1. ให้นักศึกษารับรู้ถึงประโยชน์ของกิจกรรมนักศึกษา
2. จัดกิจกรรมนักศึกษาให้มีความหลากหลายและสอดคล้องกับความสนใจของ นักศึกษา
3. บริหารงานวิชาการให้เอื้องานกิจกรรมนักศึกษา เช่น จัดตารางสอนให้ เหมาะสมจัดตารางสอบให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของนักศึกษา เป็นต้น
4. จัดระบบแนะแนวเพื่อแนะนำให้นักศึกษารู้จักบริหารเวลาและใช้เวลาให้เกิด ประโยชน์อย่างสร้างสรรค์
5. จัดหาและพัฒนาอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดี ที่นักศึกษาสนใจทำงานด้วยและ สามารถแนะนำนักศึกษาอย่างสร้างสรรค์
6. จัดระบบบริหารกิจกรรมให้นักศึกษาเกิดความสะดวก กล่องตัวในการจัด กิจกรรมนักศึกษา
7. จัดหาเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมนักศึกษาให้เหมาะสม และเพียงพอ
8. ดูแลเงื่อนไขภายในและภายนอกสถาบันการศึกษา ให้เอื้อต่อการจัดและการ เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา
9. สร้างวัฒนธรรมกิจกรรมนักศึกษาที่เหมาะสมขึ้นในสถาบันการศึกษา

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 17 – 26 ปี ซึ่งนับว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ มีอารมณ์รุนแรง มีความอยากรู้อยากเห็น ต้องการอิสระ กล้าแสดงออกและให้ความสนใจในสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ความต้องการของวัยรุ่นช่วงนี้ต้องการให้คนอื่นเห็นความสำคัญ ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจต่าง ๆ นอกจากนี้การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยมีปัจจัยที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งคืออิทธิพลกลุ่มเพื่อน ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมไปตามกลุ่มที่เข้าร่วมอยู่ซึ่งผู้บริหารและคณาจารย์จะต้องให้ความสนใจต่อนักศึกษาอยู่เสมอ เนื่องจากนักศึกษาเป็นวัยที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองซึ่งสังคมปัจจุบันมีกิจกรรมและสิ่งที่น่าสนใจเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับคนในสังคม โดยเฉพาะนักศึกษาซึ่งถือว่าเป็นคนรุ่นใหม่ สิ่งที่ได้ชัดเจนคือนักศึกษากลุ่มที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกลุ่มที่สนใจทำกิจกรรมนักศึกษาหรือเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีสัดส่วนลดน้อยลง ทำให้กิจกรรมนักศึกษามบางประเภทไม่มีนักศึกษาสนใจเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้นการสร้างแรงจูงใจหรือกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจเข้าร่วมกิจกรรม อาจต้องใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ให้นักศึกษาเห็นคุณค่า ความสำคัญและความจำเป็นในการเข้าร่วมกิจกรรม

2.12 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสาร

ในการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำเป็นที่จะต้องศึกษาในเรื่องขององค์ประกอบของการสื่อสาร และประเภทสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่ข้อมูล โดยเฉพาะช่องทางในการรับรู้ข่าวสาร เนื่องจากช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดของการจัดกิจกรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้ในทางจิตวิทยา กล่าวได้ว่า ความต้องการรับรู้ข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อบุคคลนั้นต้องการข้อมูลในการตัดสินใจหรือไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาสู่ตนทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตนเองเท่านั้น (จารุณี, 2539 : 11 - 12)

2.12.1 องค์ประกอบของการสื่อสาร

Berlo (อ้างใน ณรงค์, 2535: 20 -24 ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการสื่อสารว่า ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ผู้ส่ง หรือ แหล่งข่าว (Source) คือ บุคคลหรือแหล่งที่มาของข่าว

2. สาร หรือ ข่าวสาร(Massage) คือ เนื้อหาสาระที่จะส่งออกไปจากผู้ส่ง ซึ่งอาจเป็นความคิดหรือเรื่องราวของเรื่องที่จะส่งไปตามสื่อ เช่น คำพูด หรือข้อเขียน
3. ช่องทาง (Channel) คือ ตัวกลางหรือพาหนะที่จะนำสารไปยังผู้รับ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารประเภทใด ข่าวสารจะต้องถูกส่งผ่านไปตามช่องทางสื่อ การส่งข่าวสารไปตามช่องทางหรือสื่อ นั้น ไม่จำเป็นต้องผ่านเพียงช่องทางเดียว แต่อาจส่งไปมากกว่า 2 ช่องทางพร้อม ๆ กันได้
4. ผู้รับสาร (Receiver) คือ บุคคลที่เป็นจุดปลายทางของข่าวสารที่ส่งออกไป
5. ผลของการสื่อสาร (Effect) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหรือข้อแตกต่าง ซึ่ง เกิดขึ้นกับบุคคล หรือ กลุ่มบุคคล อันเนื่องมาจากข่าวสารที่ได้รับจากการสื่อสารนี้

2.12.2 ประเภทของสื่อที่ใช้ในการสื่อสาร

การแบ่งประเภทของสื่อ (BlogGang.com ,2550) นักวิชาการได้แบ่งไว้หลายรูปแบบ ได้แก่

1. ประเภทของสื่อแบ่งตามลักษณะ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
 - สื่อสิ่งพิมพ์ (Printed Media) ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือภาพถ่าย ฯลฯ
 - สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Media) ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ
2. ประเภทของสื่อแบ่งตามการรับรู้โดยการฟัง หรือการมองเห็น ได้แก่ สื่อโสต สื่อทัศน์ และสื่อโสตทัศน์
 - สื่อโสต (Audio Media) หมายถึง สื่อที่ผู้รับสารรับรู้ได้จากการฟังเสียงเท่านั้น ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง เทป CD เพลง ฯลฯ
 - สื่อทัศน์ (Visual Media) หมายถึง สื่อที่ผู้รับสารรับรู้ได้จากการเห็นภาพ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ ภาพถ่าย ฯลฯ
 - สื่อโสตทัศน์ (Audio - Visual Media) หมายถึง สื่อที่ผู้รับสารรับรู้ได้จากการฟังเสียง และ การมองเห็นภาพ ได้แก่ วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิดิทัศน์ ฯลฯ
3. ประเภทของสื่อ แบ่งตาม การมีส่วนร่วมของผู้รับสาร ได้แก่ สื่อร้อน และสื่อเย็น

- สื่อร้อน (Hot Media) คือ สื่อที่นำสารส่งไปยังผู้รับ และผู้รับสารไม่มีส่วนร่วมในการส่งสารเลย ผู้รับสารไม่ต้องใช้ความพยายามใด เพื่อให้ได้รับสารที่สมบูรณ์ เพราะมีคนจัดคอยดูแลให้ เช่น ภาพยนตร์ มีช่างเทคนิคของโรงภาพยนตร์ได้จัดการฉายให้ชม เป็นต้น

- สื่อเย็น (Cool Media) คือ สื่อที่นำข่าวสารไปยังผู้รับ โดยบางครั้งผู้รับสารจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการพยายามทำให้ได้ข่าวสารที่สมบูรณ์ เช่น วิทยุโทรทัศน์ ภาพลิ้ม ผู้ชมต้องปรับภาพเอง เป็นต้น

4. ประเภทของสื่อที่แบ่งตามธรรมชาติในการนำสาร ได้แก่ สื่อวัจนะ และ สื่ออวัจนะ

- สื่อวัจนะ ได้แก่ สื่อที่นำสารในลักษณะที่เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน เช่น การพูด การเขียนทางสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นต้น

- สื่ออวัจนะ ได้แก่ สื่อที่นำสารซึ่งเป็นภาษาพูด แต่เป็นสัญลักษณ์ เครื่องหมาย (Signs) และอากัปกริยา การเคลื่อนไหวของร่างกาย ริมฝีปาก การแสดงออกบนใบหน้า นัยน์ตา การขมวดคิ้ว การใช้สัญญาณมือ การสัมผัส การใช้สัญญาณไฟ การตีเกราะกลอง การยิงพลูเพื่อขอความช่วยเหลือของผู้ที่รอดชีวิตจากเครื่องบินตก หรือ เรืออัปปาง สัญญาณจราจร ป้ายทางเข้าออก ทางไปห้องน้ำชาย – หญิง ฯลฯ นอกจากนั้น ยังมีสื่อวัฒนธรรมหรือสื่อพื้นบ้าน เช่น ศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้าน ดนตรี การแต่งกาย และสื่อทัศนศิลป์

5. ประเภทของสื่อ ที่แบ่งตามรูปแบบและสถานการณ์การสื่อสาร สามารถแบ่งสื่อได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

- สื่อภายในบุคคล (Intrapersonal Communication) เป็นการสื่อสารกับตนเอง หรือการส่งสารของบุคคลคนเดียว แต่ละบุคคลมีการสื่อสารภายในตนเองทุกคน เนื้อหาสาระในการสื่อสารมาจากประสบการณ์ ข่าวสาร และข้อมูลที่แต่ละคนได้รับ ตัวบุคคลจึงนับได้ว่าเป็นสื่อหรือช่องทางในการสื่อสารกับตนเอง หรือการสื่อสารภายในบุคคล

- สื่อระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) การสื่อสารระหว่างบุคคลเป็นรูปแบบของการสื่อสารตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป สื่อที่ใช้ในการสื่อสารประเภทนี้คือ สื่อบุคคล บุคคลได้มีการพูดกันอย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ได้ติดต่อสื่อสารกันทางจดหมาย โทรเลข โทรศัพท์ โทรพิมพ์ เทเลคอมเฟอเรนซ์ การสื่อสารระหว่างบุคคลนั้น ผู้ส่งสารรู้แน่ชัดว่าเป็นกลุ่มใด ผลสะท้อนกลับจากผู้รับสารก็มีได้ง่ายกว่า สื่อหรือช่องทางสื่อสารสามารถใช้ข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

- การสื่อสารมวลชน (Mass Communication) หมายถึง การสื่อสารหรือการสื่อความหมายระหว่างกลุ่มบุคคล หรือองค์กรหนึ่ง กับ ประชาชนทั่วไป

เป็นกระบวนการสื่อสารที่มีความซับซ้อน เนื่องจากมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง มีปริมาณของข่าวสารมาก จำเป็นต้องใช้เครื่องมือ บุคลากร หรือสื่อ (Media) ที่มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอ ที่จะนำข่าวสารไปถึงผู้รับจำนวนมาก สื่อที่ใช้เป็นตัวกลางในการส่งข่าวสารของการสื่อสารมวลชน จึงเรียกว่า สื่อมวลชน (Mass Media)

6. ประเภทของสื่อ ที่แบ่งตามลักษณะสื่อสนับสนุน (Supporting Channels) แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

- สื่อสนับสนุนในการบันทึกข่าวสาร คือ โครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวกับการพิมพ์ การบันทึกเสียง การบันทึกภาพ ซึ่งต้องอาศัยเครื่องพิมพ์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องเล่นแผ่นเสียง กล้องถ่ายรูป และวัสดุรองรับสาร ได้แก่ กระดาษ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ฟิล์ม แผ่นเสียง เป็นต้น

- สื่อสนับสนุนในการขนส่งข่าวสาร คือ โครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวกับระบบการคมนาคม (Transportation) และบริการไปรษณีย์ (Postal Services) ได้แก่ เครื่องมือของเส้นทางคมนาคมทางบก ทางอากาศ ทางเรือ ยานพาหนะ บริการส่งจดหมาย และไปรษณีย์ภัณฑ์ อื่น ๆ

- สื่อสนับสนุนในการถ่ายทอดข่าวสาร เป็นโครงสร้างพื้นฐานที่ช่วยให้การถ่ายทอดข่าวสาร (Transmission of messages) จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง โดยอาศัยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ถ่ายทอดสัญญาณผ่านระบบสาย ระบบวิทยุ ระบบแสง และระบบสื่อสารควาเทียม ซึ่งอาจเรียกรวมกันว่า “การสื่อสารโทรคมนาคม” (Telecommunication) หรือสื่อส่งสัญญาณ (Transmission Media) ได้แก่ โทรเลข โทรศัพท โทรพิมพ์ โทรภาพ โทรสาร โทรทัศน์ตามสาย วิทยุคมนาคม เป็นต้น

สำหรับในการประชาสัมพันธ์เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไปยังกลุ่มชนกลุ่มต่าง ๆ อาจทำได้หลายวิธีการ เช่น การใช้เครื่องมือสื่อสารต่างๆ มาช่วยเสริมให้การดำเนินงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และประเภทของสื่อที่ใช้มีอยู่หลายประเภท ซึ่งสามารถแบ่งเป็นกลุ่มๆ ได้ 5 ประเภท ดังนี้ (กองสุขาภิบาล, 2533 : 29 – 53)

1. สื่อบุคคล (Person Media) สื่อบุคคลมีความสำคัญยิ่งและเป็นแกนหลักที่จะนำนวัตกรรมต่างๆ ไปสู่กลุ่มเป้าหมาย

2. สื่อมวลชน (Mass Media) สื่อมวลชนในปัจจุบัน มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อสังคมมนุษย์มาก มีผลต่อความคิด และพฤติกรรมมนุษย์ ในสังคมทุกแห่งสามารถส่งข่าวสารถึงกันโดยผ่านทางสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์

3. สื่อเฉพาะกิจ การสื่อสารเพื่องานเฉพาะกิจ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของแต่ละโครงการว่าต้องการกระตุ้นความคิด หรือต้องการให้ความรู้ความเข้าใจ ถึงขั้นให้ผู้รับสารยอมรับนวัตกรรมนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด เช่น หอกระจายข่าว เสียงตามสาย หน่วยเคลื่อนที่การจัดนิทรรศการ ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน เป็นต้น

4. สื่อสิ่งพิมพ์ (Printed Media) เป็นสื่อในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์หน่วยงานผู้ผลิตเผยแพร่ไปสู่กลุ่มเป้าหมาย ด้วยวัตถุประสงค์ในการผลิต และรูปแบบของสิ่งพิมพ์ที่แตกต่างกันออกไปเป็นเอกสารที่มุ่งสร้างความเลื่อมใสศรัทธาหรือความเข้าใจที่ดีต่อหน่วยงานผู้ผลิต โดยสามารถให้เนื้อหา สารระ ความรู้ ข้อมูลข่าวสารอย่างต่อเนื่อง ด้วยรูปแบบการนำเสนอต่าง ๆ กัน และมีเนื้อหาที่หลากหลายเพียงพอที่จะใช้บรรจุเนื้อหาสาระ ข้อความหรือภาพต่าง ๆ ได้ตามความมุ่งหมายของการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

5. สื่อโสตทัศน์ (Audio-Visual Media) เป็นสื่อที่สามารถรับได้ทั้งภาพ และเสียง โดยปกติ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ สื่อวัสดุ และสื่ออุปกรณ์ สื่อโสตทัศน์ที่นิยมเป็นสื่อในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ได้แก่ สไลด์ ฟิล์มจำลอง เทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพ

การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารรายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไปยังนักศึกษา มีความจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญต่อการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ตามบริบทของการดำเนินงานในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารอาจทำในช่องทางต่าง ๆ ที่คาดว่าจะสามารถดำเนินงานได้บรรลุตามเป้าหมายได้แก่

1. สื่อบุคคล ได้แก่ อาจารย์ เจ้าหน้าที่ หรือเพื่อนนักศึกษา เนื่องจากเป็นสื่อที่สามารถนำรายละเอียดไปสู่ผู้รับได้ดีที่สุด นอกจากนี้อาจเป็นการเสริมแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจเข้าร่วมกิจกรรมได้อีกทางหนึ่ง

2. สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน เช่น ประกาศ ไปสเตอร์ หนังสือเวียน วารสารของมหาวิทยาลัย เป็นสื่อที่จำเป็น และเป็นทางการที่สุด โดยเฉพาะสามารถสื่อสารได้ตรงจุด สามารถให้เนื้อหา สารระ ความรู้ ได้อย่างครบถ้วน และมีความเชื่อถือได้มากที่สุด

3. สื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ เสียงตามสาย เป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความคิด และเสริมแรงจูงใจได้ในระยะเวลาอันสั้น

4. สื่อมวลชน ได้แก่ เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย วิทยุ โทรทัศน์ เป็นสื่อที่เป็นทางเลือกในกรณีที่ต้องการสื่อสารประชาสัมพันธ์ไปยังบุคคลทั้งภายในและภายนอกองค์กรที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมอย่างไม่เฉพาะเจาะจง

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ พอสรุปได้ว่า กิจกรรมพัฒนานักศึกษานั้น เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนที่สามารถจะพัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะพึงประสงค์ของสังคม ในขณะที่เดียวกันคุณลักษณะเหล่านั้น ก็สอดคล้องกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ในแง่ของ ความต้องการให้ตนเองมีความมั่นคง และเป็นที่ยอมรับของสังคม ทั้งนี้แรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษานั้น เกิดจากปัจจัยภายในของตัวนักศึกษาเอง ที่เป็นสิ่งเร้าโดยตรง เช่น ต้องการเป็นคนเก่ง คนดีของสังคม เป็นที่ยอมรับของเพื่อน และอาจารย์ หรืออาจเกิดจากปัจจัยภายนอกอื่น ๆ เป็นตัวเสริมให้เกิดแรงจูงใจมากขึ้น เช่น สถานที่ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินการ เนื้อหากิจกรรม วิทยากรและอื่นๆ เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ปัจจัยแวดล้อมส่วนบุคคลเองก็มีส่วนในการก่อให้เกิดแรงจูงใจที่แตกต่างกันได้ เช่น ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม หรือแม้แต่ช่องทางในการรับรู้ข่าวสาร ฉะนั้นในการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามทร. พระนคร นี้ จึงได้นำแนวคิดที่ได้จากทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือเพื่องานวิจัยในครั้งนี้ด้วย



บทที่ 3 วิธีการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และการสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยทำการศึกษาจากประชากร คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้งหมด 9 คณะ ประกอบด้วยคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 10,855 คน ทำการสุ่มเลือกมาเป็นตัวอย่างในการศึกษาวิจัย ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย(Simple random Sampling) หาขนาดตัวอย่างด้วยการใช้สูตรคำนวณหาขนาดตัวอย่างของ Yamane (Yamane, 1967 : 886-887) ดังนี้.-

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n = จำนวนตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

e = ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดให้มีค่า

เท่ากับ.05)

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } n &= \frac{10,855}{1 + (10,855 \times 0.0025)} \\ &= 386 \end{aligned}$$

ได้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 386 ตัวอย่างเป็นอย่างน้อย แต่เพื่อให้ผลการศึกษามีความแม่นยำ ถูกต้องน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 450 ตัวอย่าง

จากนั้นทำการสุ่มทุกคณะ ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling)และเปรียบเทียบหาสัดส่วนที่เหมาะสมของกลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณเป็นสัดส่วนกับขนาดประชากรรายคณะ รายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1-1 : จำนวนประชากรและขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	ชื่อคณะ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1.	คณะวิศวกรรมศาสตร์	1,880	78
2.	คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	893	37
3.	คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	579	24
4.	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	435	18
5.	คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	410	17
6.	คณะบริหารธุรกิจ	4,390	182
7.	คณะศิลปศาสตร์	380	16
8.	คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	1,616	67
9.	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	244	11
รวม		10,855	450

คณะผู้วิจัย ได้นำแบบสอบถามไปสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 450 แบบสอบถาม(450 คน) จากนั้น ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องของแบบสอบถามที่ได้รับคืนกลับมา เป็นแบบสอบถามที่ถูกต้อง สมบูรณ์ ครบถ้วนทั้งหมด 450 แบบสอบถาม จึงนำข้อมูลแบบสอบถามที่ได้ไปประเมินผล ตามหลัก ระเบียบ ทางสถิติเพื่อการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยศึกษาจากแนวความคิด ทฤษฎีผลงานวิจัยและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้.-

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสิทธิภาพการเข้าร่วมกิจกรรม ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ในส่วนนี้มีคำถามทั้งหมด 6 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนา นักศึกษา โดยใช้เทคนิคการสร้างของ Likert (บุญเรียง, 2539:94 – 96) ข้อความต่างๆ ที่นำมา เป็นคำถามเป็นคำถามเชิงบวก ทั้งหมดมี 5 ตัวเลือก คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก ปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด คำถามในส่วนนี้มีจำนวน 54 ข้อ เป็นข้อความ เชิงบวก 54 ข้อ แบ่งเป็น ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น 6 ข้อ การบำเพ็ญประโยชน์ต่อ สังคม 8 ข้อ การเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง 23 ข้อ ด้านการประกอบอาชีพ 8 ข้อ แรงจูงใจที่เกิด จากปัจจัยภายนอก 9 ข้อ โดยมีค่าคะแนน ดังนี้-

<u>ระดับความคิดเห็น</u>	<u>ข้อความเชิงบวก</u>	<u>ข้อความเชิงลบ</u>
เห็นด้วยมากที่สุด	5	1
เห็นด้วยมาก	4	2
ปานกลาง	3	3
เห็นด้วยน้อย	2	4
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	5

3. การทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเชื่อมั่น ของแบบสอบถาม โดย นำแบบสอบถามที่ได้ ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบ (Pre-test) กับกลุ่มนักศึกษาตามคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก จำนวน 40 คน การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือใช้ วิธีการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alfa coefficient) ได้ ค่าอัลฟา ของคำถามส่วนที่ 2 เท่ากับ .98 ซึ่ง มีค่ามากกว่า .70 แสดงว่า แบบสอบถามที่ สร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นเป็นที่ยอมรับได้ จากนั้นได้นำแบบสอบถาม ไปเก็บข้อมูลด้วยการให้ กลุ่มตัวอย่างลงรายละเอียดข้อมูลในแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท ดังนี้

4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำ แบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปขอความร่วมมือจากผู้บริหารคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อขอเวลาในการชี้แจงและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย

แบบสอบถามจากนักศึกษา ที่ตกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา สมบูรณ์ ครบถ้วนถูกต้อง จำนวน 450 แบบสอบถาม

4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูลที่รวบรวมจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและเอกสารต่าง ๆ ซึ่งได้มาจากการค้นคว้าในห้องสมุดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยและอ้างอิงในการเขียนรายงานวิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยนำข้อมูลจากแบบสอบถาม บันทึกลงในหน่วยความจำแล้วเขียนโปรแกรม เพื่อให้คอมพิวเตอร์วิเคราะห์/แปลผลข้อมูล

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ใช้วิธีวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6.2 การวัดระดับความคิดเห็นของนักศึกษาทำการวิเคราะห์โดยแบ่งระดับออกเป็น 3 ระดับ และใช้คะแนนเฉลี่ยระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุด มาจัดระดับออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้คะแนนเฉลี่ยระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุดมาจัดระดับเพื่อเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ ดังนี้.-

<u>ระดับความคิดเห็น</u>	<u>ระดับคะแนน</u>
เห็นด้วยต่ำ	1.00 – 2.33
เห็นด้วยปานกลาง	2.34 – 3.66
เห็นด้วยสูง	3.67 – 5.00

6.3 การวัดระดับความคิดเห็นของนักศึกษา วิเคราะห์ความคิดเห็นโดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ใช้คะแนนเฉลี่ยระหว่างคะแนนสูงสุด และต่ำสุดมาจัดระดับ มีเกณฑ์ในการพิจารณาและแปลความหมายของระดับคะแนนวัดความคิดเห็นนักศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

6.4 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม สถิติที่ใช้ คือ

6.4.1 การทดสอบค่า t -test สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศ และอื่นๆ

6.4.2 ทาค่า One - Way ANOVA สำหรับกลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และช่องทางการรับรู้รายละเอียดการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

6.5 ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05



บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาแรงงูใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา
นักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการ
วิเคราะห์ข้อมูลตามข้อมูลต่างๆและเสนอผลการวิจัย เป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ข้อมูลระดับแรงงูใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนา
นักศึกษา

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย



ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4 – 1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสพการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ช่องทางการรับรู้ รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา n = 450

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
1. ชาย	196	43.6
2. หญิง	254	56.4
ชั้นปีที่กำลังศึกษา		
1. ชั้นปีที่ 1	75	16.7
2. ชั้นปีที่ 2	126	28.0
3. ชั้นปีที่ 3	146	32.4
4. ชั้นปีที่ 4	89	19.8
5. ชั้นปีที่ 5	14	3.1
คณะที่ศึกษา		
1. คณะวิศวกรรมศาสตร์	78	17.3
2. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	37	8.2
3. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	24	5.3
4. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	18	4.0
5. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	17	3.8
6. คณะบริหารธุรกิจ	182	40.4
7. คณะศิลปศาสตร์	16	3.6
8. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	67	14.9
9. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	11	2.4
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
1. ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.40	145	32.2
2. ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.40 – 2.74	143	31.8
3. ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่า 2.75 ขึ้นไป	162	36.0
ประสพการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา		
1. เคย	272	60.4
2. ไม่เคย	178	39.6

ตารางที่ 4 – 1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ช่องทางการรับรู้ รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม		
1. จากบุคคล (อาจารย์, เพื่อน ฯลฯ)	270	60.0
2. จากเอกสาร (ประกาศ, โปสเตอร์ ฯลฯ)	129	28.7
3. จากอินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ฯลฯ)	38	8.4
4. จากเสียงตามสาย หรือวิทยุ	4	0.9
5. อื่น ๆ (ระบุ) พบเห็นการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง	9	2.0

จากตารางที่ 4 – 1 สามารถสรุปข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 450 คน

1) เพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 56.4 และเพศชาย จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6

2) ชั้นปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมา ชั้นปีที่ 2 จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 ชั้นปีที่ 1 จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และส่วนที่น้อยที่สุดคือ ชั้นปีที่ 5 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.1

3) คณะที่กำลังศึกษาอยู่ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 และน้อยที่สุดคือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4

4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่า 2.75 ขึ้นไป จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.40 จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 และน้อยที่สุดได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.40 – 2.74 จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8

5) ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 60.4 ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6

6) ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมจากบุคคล ได้แก่ อาจารย์และเพื่อนนักศึกษา จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 60 จากเอกสาร ได้แก่ ประกาศ, โปสเตอร์ ฯลฯ จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 จากอินเทอร์เน็ต ได้แก่ เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ฯลฯ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 8.4 พบเห็นการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 และน้อยที่สุดคือ จากเสียงตามสาย หรือวิทยุ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ข้อมูลระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา

ผลการวิจัย พิจารณาตามระดับแรงจูงใจจากแบบสอบถาม จำนวน 54 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับแรงจูงใจในเกณฑ์สูง ระดับแรงจูงใจปานกลาง และระดับความจูงใจต่ำ วิเคราะห์รายละเอียด ดังนี้-

1. **ระดับแรงจูงใจในเกณฑ์สูง** ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.67 – 5.00
2. **ระดับแรงจูงใจในเกณฑ์ปานกลาง** ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.34 – 3.66
3. **ระดับแรงจูงใจในเกณฑ์ต่ำ** ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 2.33

ตารางที่ 4 – 2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษาโดยรวม

n = 450

แรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
1. แรงจูงใจภายใน ในการเข้าร่วมกิจกรรม	3.29	1.20	ปานกลาง
2. แรงจูงใจภายนอก ในการเข้าร่วมกิจกรรม	3.11	1.98	ปานกลาง
แรงจูงใจโดยรวม	3.20	1.59	ปานกลาง

ตารางที่ 4 – 2 พบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.20 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.29 และ 3.11 โดย แรงจูงใจภายในมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า แรงจูงใจภายนอก

ตารางที่ 4 – 3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแรงจูงใจภายในของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกรายด้าน

n = 450

แรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
1. ด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	3.29	1.22	ปานกลาง
2. ด้านการบำเพ็ญประโยชน์	3.27	1.18	ปานกลาง
3. ด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง	3.33	1.21	ปานกลาง
4. ด้านการประกอบอาชีพ	3.27	1.20	ปานกลาง
แรงจูงใจโดยรวม	3.29	1.20	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 – 3 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายด้านพบว่า แรงจูงใจ ในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ทุกด้านมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ แรงจูงใจด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.33 ด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมีค่าเฉลี่ย 3.29 ด้านการบำเพ็ญประโยชน์และด้านการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันและต่ำสุด 3.27

ตารางที่ 4 – 4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของแรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ของนักศึกษาในเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับแรงจูงใจ					\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
	มากที่สุด (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อยที่สุด (ร้อยละ)			
ด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น								
1. ทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ๆ ต่างสาขาวิชา ต่างคณะหรือต่างสถาบัน	69 (15.3)	186 (41.3)	88 (19.6)	37 (8.2)	70 (15.6)	3.33	1.27	ปานกลาง
2. ทำให้มีโอกาสดูแลเปลี่ยนความคิดเห็นความรู้กับเพื่อน	51 (11.3)	199 (44.2)	90 (20.0)	45 (10.0)	65 (14.4)	3.28	1.22	ปานกลาง
3. ทำให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนนักศึกษา	55 (12.2)	167 (37.1)	119 (26.4)	49 (10.9)	60 (13.3)	3.24	1.20	ปานกลาง
4. ทำให้มีโอกาสดูแลพบผู้คนหลากหลายประเภท	68 (15.1)	177 (39.3)	95 (21.1)	63 (14.0)	47 (10.4)	3.35	1.20	ปานกลาง
5. ทำให้ได้ร่วมงานหรือทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ	75 (16.7)	173 (38.4)	91 (20.2)	67 (14.9)	44 (9.8)	3.37	1.21	ปานกลาง
6. ทำให้มีโอกาสดูแลสิทธิพิเศษอื่นๆ ในการติดต่อกับหน่วยงานหรือบุคลากรในมหาวิทยาลัยนอกเหนือจากอาจารย์	52 (11.6)	155 (34.4)	110 (24.4)	78 (17.3)	55 (12.2)	3.16	1.20	ปานกลาง
แรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่นโดยรวม						3.29	1.22	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 – 4 ค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.29 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดย ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทำให้ได้ร่วมงานหรือทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ มีค่าเฉลี่ย 3.37 ทำให้มีโอกาสดูแลพบผู้คนหลากหลายประเภท มีค่าเฉลี่ย 3.35 ทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ๆ ต่างสาขาวิชา ต่างคณะหรือต่างสถาบัน มีค่าเฉลี่ย 3.33 ทำให้มีโอกาสดูแลเปลี่ยนความคิดเห็นความรู้กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย 3.28 ทำให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.24 และทำให้มีโอกาสดูแลสิทธิพิเศษอื่นๆ ในการติดต่อกับหน่วยงานหรือบุคลากรในมหาวิทยาลัยนอกเหนือจากอาจารย์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3.16

ตารางที่ 4 – 5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของแรงจูงใจด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์ต่อสังคม ของนักศึกษาในเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับแรงจูงใจ					\bar{X}	S.D.	ระดับการวัด แรงจูงใจ
	มากที่สุด (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อยที่สุด (ร้อยละ)			
ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม								
1. ทำให้มีโอกาสได้ร่วมทำกิจกรรม ที่สำคัญของมหาวิทยาลัย	63 (14.0)	165 (36.7)	109 (24.2)	62 (13.8)	51 (11.3)	3.28	1.20	ปานกลาง
2. ทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไป ประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ บุคคลอื่น และสังคม	58 (12.9)	162 (36.0)	118 (26.2)	65 (14.4)	47 (10.4)	3.26	1.17	ปานกลาง
3. ทำให้ได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อ สังคมและส่วนรวม	63 (14.0)	166 (36.9)	111 (24.7)	61 (13.6)	49 (10.9)	3.30	1.19	ปานกลาง
4. ทำให้มีโอกาสเพิ่มทักษะในการ ช่วยเหลือสังคม	51 (11.3)	164 (36.4)	116 (25.8)	67 (14.9)	52 (11.6)	3.21	1.18	ปานกลาง
5. ทำให้มีส่วนร่วมในการพัฒนา สังคม	54 (12.0)	170 (37.8)	113 (25.1)	66 (14.7)	47 (10.4)	3.26	1.16	ปานกลาง
6. ทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เป็น ประโยชน์ต่อสังคม	66 (14.7)	156 (34.7)	112 (24.9)	79 (17.6)	37 (8.2)	3.30	1.16	ปานกลาง
7. ทำให้มีโอกาสในการร่วมพัฒนา สร้างสรรค์กิจกรรมในมหาวิทยาลัย	63 (14.0)	160 (35.6)	110 (24.4)	73 (16.2)	44 (9.8)	3.28	1.18	ปานกลาง
8. ทำให้มีส่วนร่วมในการสร้าง ชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย สังคม ประเทศชาติ	62 (13.8)	160 (35.6)	108 (24.0)	80 (17.8)	40 (8.9)	3.28	1.17	ปานกลาง
แรงจูงใจด้านการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม						3.27	1.18	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 – 5 ค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจด้านการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.27 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยสูงสุดและเท่ากันคือ ทำให้ได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมและส่วนรวม และทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.30 การทำให้มีโอกาสได้ร่วมทำกิจกรรมที่สำคัญของมหาวิทยาลัย ทำให้มีโอกาสในการร่วมพัฒนาสร้างสรรค์กิจกรรมในมหาวิทยาลัย และทำให้มีส่วนร่วมในการสร้างชื่อเสียงให้กับ

มหาวิทยาลัย สังคม ประเทศชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ คือ 3.28 ทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลอื่น และสังคม และทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลอื่น และสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ คือ 3.26 และ ทำให้มีโอกาสเพิ่มทักษะในการช่วยเหลือสังคม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.21

ตารางที่ 4 – 6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของแรงจูงใจด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ของนักศึกษาในเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับแรงจูงใจ					\bar{X}	S.D.	ระดับการวัดแรงจูงใจ
	มากที่สุด (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อยที่สุด (ร้อยละ)			
ด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง								
1. ทำให้สามารถสร้างคุณค่าให้ตนเอง	78 (17.3)	173 (38.4)	98 (21.8)	57 (12.7)	44 (9.8)	3.41	1.20	ปานกลาง
2. ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา	58 (12.9)	175 (38.9)	106 (23.6)	68 (15.1)	43 (9.6)	3.30	1.16	ปานกลาง
3. ทำให้ได้เพิ่มพูนความรู้ นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน	67 (14.9)	182 (40.4)	88 (19.6)	66 (14.7)	47 (10.4)	3.35	1.20	ปานกลาง
4. ทำให้ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรง	78 (17.3)	165 (36.7)	98 (21.8)	64 (14.2)	45 (10.0)	3.37	1.21	ปานกลาง
5. ทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	88 (19.6)	160 (35.6)	95 (21.1)	56 (12.4)	51 (11.3)	3.39	1.25	ปานกลาง
6. ทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง	76 (16.9)	175 (38.9)	94 (20.9)	67 (14.9)	38 (8.4)	3.41	1.18	ปานกลาง
7. ทำให้มีโอกาสพัฒนาทักษะความรู้และสติปัญญา	70 (15.6)	179 (39.8)	97 (21.6)	67 (14.9)	37 (8.2)	3.40	1.16	ปานกลาง
8. ทำให้รู้จักตนเองและผู้อื่นดีขึ้น	59 (13.1)	192 (42.7)	99 (22.0)	57 (12.7)	43 (9.6)	3.37	1.15	ปานกลาง
9. ทำให้มีโอกาสได้พัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพ	53 (11.8)	199 (44.2)	94 (20.9)	48 (10.7)	56 (12.4)	3.32	1.19	ปานกลาง
10. ทำให้ได้ฝึกการมีสติและการควบคุมอารมณ์ของตนเอง	65 (14.4)	176 (39.1)	100 (22.2)	54 (12.0)	55 (12.2)	3.31	1.21	ปานกลาง
11. ทำให้ได้ฝึกการคิดริเริ่มสร้างสรรค์	71 (15.8)	171 (38.0)	97 (21.6)	52 (11.6)	59 (13.1)	3.32	1.25	ปานกลาง

ตารางที่ 4 – 6 (ต่อ) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของแรงจูงใจด้านการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาตนเอง ของนักศึกษาในเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับแรงจูงใจ					\bar{X}	S.D.	ระดับการวัดแรงจูงใจ
	มากที่สุด (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อยที่สุด (ร้อยละ)			
ด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง								
12. ทำให้ได้ฝึกความรับผิดชอบ	87 (19.3)	158 (35.1)	100 (22.2)	45 (10.0)	60 (13.3)	3.37	1.27	ปานกลาง
13. ทำให้ได้เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	80 (17.8)	151 (33.6)	112 (24.9)	58 (12.9)	49 (10.9)	3.34	1.22	ปานกลาง
14. ทำให้ได้พัฒนาสุขภาพร่างกายและจิตใจ	70 (15.6)	168 (37.3)	103 (22.9)	73 (16.2)	36 (8.0)	3.36	1.16	ปานกลาง
15. ทำให้มีโอกาสดูฝึกทักษะการคิดและการตัดสินใจ	75 (16.7)	155 (34.4)	115 (25.6)	65 (14.4)	40 (8.9)	3.36	1.18	ปานกลาง
16. ทำให้มีโอกาสดูฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ	65 (14.4)	142 (31.6)	124 (27.6)	81 (18.0)	38 (8.4)	3.26	1.16	ปานกลาง
17. ทำให้รู้จักการวางแผนและมีหลักเกณฑ์ในการทำงาน	58 (12.9)	168 (37.3)	115 (25.6)	53 (11.8)	56 (12.4)	3.26	1.20	ปานกลาง
18. ทำให้มีโอกาสดูฝึกความรอบคอบ	60 (13.3)	168 (37.3)	106 (23.6)	61 (13.6)	55 (12.2)	3.26	1.21	ปานกลาง
19. ทำให้มีโอกาสดูฝึกความอดทนอดกลั้น	67 (14.9)	167 (37.1)	100 (22.2)	57 (12.7)	59 (13.1)	3.28	1.24	ปานกลาง
20. ทำให้มีโอกาสดูฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	66 (14.7)	183 (40.7)	91 (20.2)	58 (12.9)	52 (11.6)	3.34	1.21	ปานกลาง
21. ทำให้มีโอกาสดูพัฒนาโลกทัศน์ของตนเอง	63 (14.0)	168 (37.3)	94 (20.9)	58 (12.9)	67 (14.9)	3.22	1.27	ปานกลาง
22. ทำให้มีโอกาสดูใช้ความสามารถและพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่	64 (14.2)	163 (36.2)	107 (23.8)	62 (13.8)	54 (12.0)	3.27	1.22	ปานกลาง
23. ทำให้มีความรู้ก้าวหน้าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม	59 (13.1)	165 (36.7)	104 (23.1)	62 (13.8)	60 (13.3)	3.22	1.23	ปานกลาง
แรงจูงใจด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองโดยรวม						3.33	1.21	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 – 6 แรงจูงใจด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองโดยรวมของนักศึกษา ในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.33 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ แรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ทำให้สามารถสร้างคุณค่าให้ตนเอง และทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและเท่ากัน คือ 3.41 ทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.40 ทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ย 3.39 ทำให้ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรง ทำให้รู้จักตนเองและผู้อื่นดีขึ้น และ ทำให้ได้ฝึกความรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.37 ทำให้ได้พัฒนาสุขภาพร่างกาย และจิตใจและทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการคิด และการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.36 ทำให้ได้เพิ่มพูนความรู้นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.35 ทำให้ได้เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีและทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.34 ทำให้มีโอกาสได้พัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพและทำให้ได้ฝึกการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.32 ทำให้ได้ฝึกการมีสติและการควบคุมอารมณ์ของตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.31 ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา มีค่าเฉลี่ย 3.30 ทำให้มีโอกาสฝึกความอดทน อดกลั้น มีค่าเฉลี่ย 3.28 ทำให้มีโอกาสใช้ความสามารถและพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ มีค่าเฉลี่ย 3.27 ทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้รู้จักการวางแผนและมีหลักเกณฑ์ในการทำงาน และทำให้มีโอกาสฝึกความรอบคอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.26 ทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าค่าเฉลี่ย 3.24 และทำให้มีโอกาสพัฒนาโลกทัศน์ของตนเองและทำให้มีความรู้ก้าวหน้าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากันและต่ำสุดคือ 3.22



ตารางที่ 4 – 7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของ แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ
ของนักศึกษาในเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับแรงจูงใจ					\bar{X}	S.D.	ระดับการวัด แรงจูงใจ
	มากที่สุด (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อยที่สุด (ร้อยละ)			
ด้านการประกอบอาชีพ								
1. ทำให้ได้เพิ่มพูนทักษะในการประกอบอาชีพ	50 (11.1)	165 (36.7)	116 (25.8)	70 (15.6)	49 (10.9)	3.21	1.16	ปานกลาง
2. ทำให้มีโอกาสด้านความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ	59 (13.1)	152 (33.8)	124 (27.6)	62 (13.8)	53 (11.8)	3.22	1.19	ปานกลาง
3. ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพ	62 (13.8)	155 (34.4)	120 (26.7)	68 (15.1)	45 (10.0)	3.27	1.17	ปานกลาง
4. ทำให้มีโอกาสด้านความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนาอาชีพให้ดียิ่งขึ้น	65 (14.4)	173 (38.4)	100 (22.2)	61 (13.6)	51 (11.3)	3.31	1.21	ปานกลาง
5. ทำให้มีโอกาสด้านเพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพในอนาคต	59 (13.1)	156 (34.7)	121 (26.9)	62 (13.8)	52 (11.6)	3.24	1.19	ปานกลาง
6. ทำให้สร้างโอกาสการได้รับเลือกให้เป็นผู้ในระดับสูงในอนาคต	64 (14.2)	167 (37.1)	102 (22.7)	70 (15.6)	47 (10.4)	3.29	1.20	ปานกลาง
7. ทำให้สร้างโอกาสการหางานทำได้ง่ายขึ้น	64 (14.2)	171 (38.0)	105 (23.3)	59 (13.1)	51 (11.3)	3.31	1.20	ปานกลาง
8. เพื่อเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ในอนาคต	66 (14.7)	161 (35.8)	109 (24.2)	65 (14.4)	49 (10.9)	3.29	1.20	ปานกลาง
แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพโดยรวม						3.27	1.19	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 – 7 แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ ของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษานั้น อยู่ในระดับปานกลาง 3.27 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ทำให้มีโอกาสด้านความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนาอาชีพให้ดียิ่งขึ้น และทำให้สร้างโอกาสการหางานทำได้ง่ายขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากันและสูงสุดคือ 3.31 ทำให้สร้างโอกาสการได้รับเลือกให้เป็นผู้ในระดับสูงในอนาคต และเพื่อเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพการงานในอนาคต มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน 3.29 ทำให้มีโอกาสด้านการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 3.27 ทำให้มีโอกาสด้านเพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพในอนาคต มีค่าเฉลี่ย 3.24 ทำให้มี

โอกาสพัฒนาความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 3.22 และทำให้ได้เพิ่มพูนทักษะในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3.21

ตารางที่ 4 – 8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของแรงจูงใจ(ปัจจัยภายนอก)ของนักศึกษาในเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

n = 450

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับแรงจูงใจ					\bar{X}	S.D.	ระดับการวัดแรงจูงใจ
	มากที่สุด (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อยที่สุด (ร้อยละ)			
ปัจจัยภายนอก								
1. ทำให้ได้ไปสถานศึกษาที่แปลกๆ ใหม่ๆ	69 (15.3)	167 (37.1)	93 (20.7)	73 (16.2)	48 (10.7)	3.30	1.22	ปานกลาง
2. ได้ไปในสถานที่ที่สวยงาม หรือ สะดวกสบาย	46 (10.2)	160 (35.6)	109 (24.2)	79 (17.6)	56 (12.4)	3.13	1.19	ปานกลาง
3. ทำให้ได้รับการบริการรับ-ส่ง ที่ สะดวก และปลอดภัย	45 (10.0)	133 (29.6)	133 (29.6)	86 (19.1)	53 (11.8)	3.07	1.16	ปานกลาง
4. ทำให้ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่ ซ้ำซ้อนกับเวลาเรียนและเวลาสอบ	42 (9.3)	137 (30.4)	135 (30.0)	77 (17.1)	59 (13.1)	3.06	1.17	ปานกลาง
5. ทำให้ได้ความรู้ ได้ฝึกปฏิบัติ และ ได้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ	58 (12.9)	154 (34.2)	122 (27.1)	65 (14.4)	51 (11.3)	3.23	1.18	ปานกลาง
6. ทำให้ได้รู้จักวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และมีชื่อเสียง	79 (17.6)	116 (25.8)	133 (29.6)	61 (13.6)	61 (13.6)	3.20	1.26	ปานกลาง
7. ทำให้ได้รับเกียรติบัตร หรือใบ ประกาศ รับรองการเข้าร่วมหรือผ่าน การประเมินผลของกิจกรรม	70 (15.6)	133 (29.6)	120 (26.7)	75 (16.7)	52 (11.6)	3.21	1.23	ปานกลาง
8. ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปแบบ สิ่งของ เช่น ของที่ระลึก เสื้อ หมวก หรือของชำร่วยอื่นๆ	52 (11.6)	127 (28.2)	124 (27.6)	86 (19.1)	61 (13.6)	3.05	1.21	ปานกลาง
9. ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปแบบของ เงิน เช่น เบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ	26 (5.8)	111 (24.7)	127 (28.2)	110 (24.4)	76 (16.9)	2.78	1.16	ปานกลาง
แรงจูงใจที่เกิดจากปัจจัยภายนอกโดยรวม						3.11	1.20	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 – 8 แรงจูงใจที่เกิดจากปัจจัยภายนอก ของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษานั้น อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.11 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ แรงจูงใจทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ทำให้ได้ไปสถานศึกษาที่แปลกๆ ใหม่ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.30 ทำให้ได้ความรู้ ได้ฝึกปฏิบัติ และได้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ มีค่าเฉลี่ย 3.23 ทำให้ได้รับเกียรติบัตร หรือใบประกาศ รับรองการเข้าร่วมหรือผ่านการประเมินผลของกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย 3.21 ทำให้ได้รู้จักวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และมีชื่อเสียง มีค่าเฉลี่ย 3.20 ได้ไปในสถานที่ที่สวยงาม หรรษา สะดวกสบาย มีค่าเฉลี่ย 3.13 ทำให้ได้รับการบริการรถรับ-ส่ง ที่สะดวก และปลอดภัย มีค่าเฉลี่ย 3.07 ทำให้ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่ซ้ำซ้อนกับเวลาเรียนและเวลาสอบ มีค่าเฉลี่ย 3.06 ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปสิ่งของ เช่น ของที่ระลึก เสื้อ หมวก หรือของชำร่วยอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 3.05 และทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปของเงิน เช่น เบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2.78

ตารางที่ 4 – 9 แสดงระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา โดยรวม

ระดับแรงจูงใจ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	-	0.00
ปานกลาง	450	100
สูง		0.00
รวม	450	100

ในภาพรวม นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัย มีระดับแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษากับมหาวิทยาลัย อยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง ร้อยละ 100

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย

การวิเคราะห์ส่วนนี้ เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ 6 สมมติฐาน โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา สถิติที่ใช้ในการทดสอบ กรณีกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้ค่า t - test กลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไปใช้ One – way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติในการวิเคราะห์ที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1 เพศ นักศึกษาชายและหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4 – 10 เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
หญิง	254	3.98	1.06	.49	.61
ชาย	196	3.77	1.49		

* มีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 – 10 ระดับแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิง ที่มีจำนวน 254 คน มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ เท่ากับ 3.98 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายที่มีจำนวน 196 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.77 โดยมีผลต่างทางเพศ 58 คน และเมื่อทำการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นักศึกษาชาย และหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 2 ชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ต่างกัน

ตารางที่ 4 – 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วม กิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่

One-way ANOVA					
แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (B)	15.778	4	3.943	2.454	.045*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม (W)	715.202	445	1.607		
Total	730.980	449			

* มีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 – 11 พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วม กิจกรรมพัฒนานักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 2

เพื่อให้ทราบว่าคุณลักษณะตัวอย่างที่มีระดับชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ กลุ่มใดบ้างที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไปในทิศทางใด จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏตามตารางที่ 4 – 12 ดังนี้

ตารางที่ 4 – 12 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา

ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา				
			1	2	3	4	5
ชั้นปีที่ 1	3.39	1.02	-	-	*	-	*
ชั้นปีที่ 2	4.61	.77		-	*	*	-
ชั้นปีที่ 3	3.53	1.16			-	-	-
ชั้นปีที่ 4	3.11	1.17				-	-
ชั้นปีที่ 5	3.08	1.15					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง ที่ 4 – 12 พบว่า การเปรียบเทียบรายคู่ ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ของชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 5 มีความแตกต่างกัน 4 คู่ ดังนี้

คู่ที่ 1 ชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา มากกว่าชั้นปีที่ 1 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53, 3.39 ตามลำดับ

คู่ที่ 2 ชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา มากกว่าชั้นปีที่ 5 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.39, 3.08 ตามลำดับ

คู่ที่ 3 ชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา มากกว่าชั้นปีที่ 3 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.61, 3.53 ตามลำดับ

คู่ที่ 4 ชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา มากกว่าชั้นปีที่ 4 โดยมีค่าเฉลี่ย 4.61, 3.11 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 3 คณะที่ศึกษา นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้านโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4 – 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะที่ศึกษา

One-way ANOVA

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (B)	37.095	8	4.637	3.263	.001*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม (W)	626.729	441	1.421		
Total	663.824	449			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคณะที่ศึกษาอยู่นั้น กลุ่มใดบ้างที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไปในทิศทางใด จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏตามตารางที่ 4 – 14

ตารางที่ 4 – 14 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	\bar{X}	S.D.	คณะที่ศึกษา								
			1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.คณะวิศวกรรมศาสตร์	3.01	1.11	-	-	-	*	-	-	-	-	-
2.คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	2.77	1.61	*	-	-	-	-	-	-	-	-
3.คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	3.55	1.41	-	-	-	-	-	*	-	-	-
4.คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	2.84	1.24	-	-	-	-	*	-	-	-	-
5. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	3.05	1.21	-	-	-	*	-	-	-	-	-
6.คณะบริหารธุรกิจ	3.02	1.22	-	-	*	-	-	-	-	-	-
7.คณะศิลปศาสตร์	2.79	1.64	-	*	-	-	-	-	-	-	-
8.คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	3.28	1.55	*	-	-	-	-	-	-	-	-
9.คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	3.10	1.76	-	*	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง ที่ 4 – 14 พบว่า การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงงใจการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ของคณะกำลังศึกษาอยู่ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 9 คณะ มีความแตกต่างกัน ดังนี้

คู่ที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.01 และ 2.84 ตามลำดับ

คู่ที่ 2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม โดยมีค่าเฉลี่ย 3.01 และ 2.77 ตามลำดับ

คู่ที่ 3 คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะบริหารธุรกิจ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.55 และ 3.02 ตามลำดับ

คู่ที่ 4 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.84 และ 2.77 ตามลำดับ

คู่ที่ 5 คณะศิลปศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม โดยมีค่าเฉลี่ย 2.79 และ 2.77 ตามลำดับ

คู่ที่ 6 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.28 และ 3.01 ตามลำดับ

คู่ที่ 7 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีค่าเฉลี่ยแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม โดยมีค่าเฉลี่ย 3.10 และ 3.01 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้านโดยรวมแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่างกัน ทำให้การตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ส่งผลต่อแรงงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษา ต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4-15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

One-way ANOVA

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (B)	18.412	2	9.206	6.482	.002*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม (W)	634.868	447	1.420		
Total	653.280	449			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนั้น กลุ่มใดบ้างที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาไปในทิศทางใด จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏตามตารางที่ 4-16

ตารางที่ 4-16 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนนเฉลี่ย	\bar{X}	S.D.	ระดับคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน		
			1	2	3
คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40	3.37	1.04	-	*	-
คะแนนเฉลี่ย 2.40-2.74	3.51	1.27	*	-	-
คะแนนเฉลี่ย 2.75 ขึ้นไป	3.33	1.18	*	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4-16 พบว่า การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน ดังนี้

คู่ที่ 1 กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.40- 2.74 มีค่าเฉลี่ยการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา
นักศึกษามากกว่า กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.51 และ 3.37 ตามลำดับ

คู่ที่ 2 กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 มีค่าเฉลี่ยการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา
นักศึกษามากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.75 ขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ย 3.37 และ 3.33 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 5 ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาที่มีประสบการณ์
ในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละ
ด้าน โดยรวมต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่งผลต่อแรงจูงใจใน
การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษา ต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 – 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่างที่มี
แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามประสบการณ์ใน
การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา

One-way ANOVA					
แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (B)	250.431	1	250.431	233.468	.000*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม (W)	480.544	448	1.073		
Total	730.980	449			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มใดบ้างที่มี
แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไปในทิศทางใด จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่
ปรากฏตามตารางที่ 4-18

ตารางที่ 4 – 18 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา

ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม	\bar{X}	S.D.	ระดับของประสบการณ์	
			1	2
เคย	1.78	.84	-	*
ไม่เคย	1.69	.81	*	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 - 18 พบว่า นักศึกษาที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษามีค่าเฉลี่ย 1.78 มากกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย 1.69

สมมติฐานที่ 6 ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม นักศึกษาที่มีช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้านโดยรวม ต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม นักศึกษาที่มีช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษา ต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 – 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของกลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน จำแนกตามช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม

One-way ANOVA					
แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (B)	16.416	4	4.104	2.995	.019*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม (W)	609.861	445	1.370		
Total	626.278	449			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน ไปในทิศทางใด จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏตามตารางที่ 4- 20

ตารางที่ 4 – 20 การเปรียบเทียบรายคู่ของความแตกต่างของช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำแนกตามช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม

ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่				
			1	2	3	4	5
อาจารย์ และเพื่อน	3.21	.98	-	*	-	-	-
เอกสาร (ประกาศ โปสเตอร์ ฯลฯ)	3.03	.93	*	-	-	-	-
Internet Website ของมหาวิทยาลัย	2.14	.87	-	*	-	-	-
เสียงตามสาย หรือ วิทู	2.09	1.03	-	-	*	-	-
อื่น ๆ พบเห็นการจัดกิจกรรมด้วยตัวเอง ฯลฯ	1.92	1.01	-	*	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง ที่ 4 – 20 พบว่า แรงจูงใจของช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกัน ดังนี้

คู่ที่ 1 ช่องทางการรับรู้จากอาจารย์และเพื่อน มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จากเอกสาร ได้แก่ ประกาศ โปสเตอร์ ฯลฯ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.21 และ 3.03 ตามลำดับ

คู่ที่ 2 ช่องทางการรับรู้จากเอกสาร มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ มากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก Internet Website ของมหาวิทยาลัย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.03 และ 2.14 ตามลำดับ

คู่ที่ 3 ช่องทางการรับรู้จาก Internet Website ของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก เสียงตามสาย หรือ วิทู โดยมีค่าเฉลี่ย 2.14 และ 2.09 ตามลำดับ

คู่ที่ 4 ช่องทางการรับรู้จาก เสียงตามสาย หรือ วิทู มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก อื่น ๆ เช่น พบเห็นการจัดกิจกรรมด้วยตัวเอง ฯลฯ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.14 และ 2.09 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าระดับแรงจูงใจของนักศึกษานั้นเป็นอย่างไร

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม และช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจภายในในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษาคือ ด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ด้านการประกอบอาชีพและแรงจูงใจภายนอกในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษา

กลุ่มประชากรที่ศึกษาคือนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ทั้ง 9 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 10,855 คน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 450 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษา แบบสอบถามทั้งหมดได้มีการตรวจสอบและปรับแก้ไขให้เข้ากับการศึกษาวิจัย โดยคณะกรรมการที่ปรึกษาการวิจัย จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และการวิเคราะห์คุณภาพรายข้อโดยการหาค่า Item-total Correlation จากนั้นผู้วิจัยจึงได้ไปแจกแบบสอบถามแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก (จักรพงษ์ภูวนารถ)

จำนวน 45 ชุด เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้อง ความคลาดเคลื่อนของการตอบ และความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อหา ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ค่า t - test กลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไปใช้ One – way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติในการวิเคราะห์ที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

1.1 การศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 450 คน เป็นนักศึกษา เพศหญิง จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 56.4 และเพศชาย จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6

1.2 ชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 และส่วนน้อยที่สุดคือ ชั้นปีที่ 5 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.1

1.3 คณะที่กำลังศึกษา ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 182 คน คิดเป็น ร้อยละ 40.4 และส่วนน้อยที่สุดคือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่า 2.75 ขึ้นไป จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 36 และน้อยที่สุด ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.40 – 2.74 จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8

1.5 ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 60.4 และไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6

1.6 ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ส่วนใหญ่รับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมจากบุคคล ได้แก่ อาจารย์และเพื่อนนักศึกษา จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และน้อยที่สุดคือ จากเสียงตามสาย หรือวิทยุ จำนวน 4 คน คิดเป็น ร้อยละ 0.9

2. แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา

2.1 แรงจูงใจโดยรวมในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.20 มีแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก คือ 3.29 และ 3.11

2.2 แรงจูงใจภายใน ในการเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายด้าน พบว่าแรงจูงใจ ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.29 โดยมีแรงจูงใจรายด้าน ดังนี้

1) แรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.29 และเมื่อพิจารณาแรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น นักศึกษามีแรงจูงใจด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แรงจูงใจทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำ ดังนี้ ทำให้ได้ร่วมงานหรือทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.37 ทำให้มีโอกาสได้พบผู้คนหลากหลายประเภท มีค่าเฉลี่ย 3.35 ทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ๆ ต่างสาขาวิชา ต่างคณะหรือต่างสถาบัน มีค่าเฉลี่ย 3.33 ทำให้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นความรู้กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย 3.28 ทำให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.24 และ ทำให้มีโอกาสได้สิทธิพิเศษอื่น ๆ ในการติดต่อกับหน่วยงานหรือบุคลากรในมหาวิทยาลัย นอกเหนือจากอาจารย์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.16

2) แรงจูงใจด้านการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.27 และเมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเป็นรายข้อ แรงจูงใจทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำ ดังนี้ ทำให้ได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมและส่วนรวม และทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.30 การทำให้มีโอกาสได้ร่วมทำกิจกรรมที่สำคัญของมหาวิทยาลัย ทำให้มีโอกาสในการร่วมพัฒนาสร้างสรรค์กิจกรรมในมหาวิทยาลัย และทำให้มีส่วนร่วมในการสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย สังคม ประเทศชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 3.28 ทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลอื่น และสังคม และทำให้มีส่วนร่วมในการ

พัฒนาสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 3.26 และ ทำให้มีโอกาสเพิ่มทักษะในการช่วยเหลือสังคม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.21

3) แรงจูงใจด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.33 และเมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเป็นรายข้อ แรงจูงใจทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากสูงไปหาค่า ดังนี้ ทำให้สามารถสร้างคุณค่าให้ตนเอง และทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 3.41 ทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.40 ทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ย 3.39 ทำให้ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรง ทำให้รู้จักตนเองและผู้อื่นดีขึ้น และ ทำให้ได้ฝึกความรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.37 ทำให้ได้พัฒนาสุขภาพร่างกาย และจิตใจและทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการคิด และการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.36 ทำให้ได้เพิ่มพูนความรู้นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.35 ทำให้ได้เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีและทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.34 ทำให้มีโอกาสได้พัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพและทำให้ได้ฝึกการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.32 ทำให้ได้ฝึกการมีสติและการควบคุมอารมณ์ของตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.31 ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา มีค่าเฉลี่ย 3.30 ทำให้มีโอกาสฝึกความอดทน อดกลั้น มีค่าเฉลี่ย 3.28 ทำให้มีโอกาสใช้ความสามารถและพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ มีค่าเฉลี่ย 3.27 ทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้รู้จักการวางแผนและมีหลักเกณฑ์ในการทำงานและทำให้มีโอกาสฝึกความรอบคอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.26 ทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าค่าเฉลี่ย 3.24 และทำให้มีโอกาสพัฒนาโลกทัศน์ของตนเองและทำให้มีความรู้ก้าวหน้าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดและเท่ากันคือ 3.22

4) แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง 3.27 และเมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเป็นรายข้อ แรงจูงใจทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ทำให้มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนาอาชีพให้ดียิ่งขึ้น และทำให้สร้างโอกาสการทำงานทำได้ง่ายขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากันและสูงสุดคือ 3.31 ทำให้สร้างโอกาสการได้รับเลือกให้เป็นผู้ในระดับสูงในอนาคต และเพื่อเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพการงานในอนาคต มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน 3.29 ทำให้มีโอกาสในการพัฒนา

บุคลิกภาพเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 3.27 ทำให้มีโอกาสดำเนินงานด้านอาชีพในอนาคต มีค่าเฉลี่ย 3.24 ทำให้มีโอกาสดำเนินงานความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 3.22 และทำให้ได้เพิ่มพูนทักษะในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3.21

2.3 แรงจูงใจที่เกิดจากปัจจัยภายนอกโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.11 และเมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเป็นรายข้อ แรงจูงใจทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากสูงไปหาล่าง ดังนี้ ทำให้ได้ไปสถานศึกษาที่แปลกๆ ใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.30 ทำให้ได้ความรู้ ได้ฝึกปฏิบัติ และได้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ มีค่าเฉลี่ย 3.23 ทำให้ได้รับเกียรติบัตร หรือใบประกาศ รับรองการเข้าร่วมหรือผ่านการประเมินผลของกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย 3.21 ทำให้ได้รู้จักวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และมีชื่อเสียง มีค่าเฉลี่ย 3.20 ได้ไปในสถานที่ที่สวยงาม หรรษา สะดวกสบาย มีค่าเฉลี่ย 3.13 ทำให้ได้รับการบริการรถรับ-ส่ง ที่สะดวก และปลอดภัย มีค่าเฉลี่ย 3.07 ทำให้ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่ซ้ำซ้อนกับเวลาเรียนและเวลาสอบ มีค่าเฉลี่ย 3.06 ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปสิ่งของ เช่น ของที่ระลึก เสื้อ หมวก หรือของชำร่วยอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 3.05 และทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปของเงิน เช่น เบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2.78

2.4 การทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 เพศ นักศึกษาชายและหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 ชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ชั้นปีต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาแตกต่างกัน ชั้นปีที่ 3 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 1 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 5 ชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้น

ปีที่ 4 โดยเรียงลำดับแรงจูงใจจากสูงไปหาต่ำ ดังนี้ ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5 (ค่าเฉลี่ย 4.61, 3.53, 3.39, 3.11 และ 3.08 ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3 คณะที่ศึกษา นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน โดยรวมต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์มีแรงจูงใจมากกว่าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์มีแรงจูงใจมากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมีแรงจูงใจมากกว่า คณะบริหารธุรกิจ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีแรงจูงใจมากกว่าคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะศิลปศาสตร์มีแรงจูงใจมากกว่าคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีแรงจูงใจมากกว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีแรงจูงใจมากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ซึ่งค่าเฉลี่ยเรียงลำดับแรงจูงใจจากสูงไปหาต่ำ ดังนี้ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะศิลปศาสตร์ และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม (ค่าเฉลี่ย 3.55, 3.28, 3.10, 3.05, 3.02, 3.01, 2.84, 2.79 และ 2.77 ตามลำดับ)

สมมติฐานที่ 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน โดยรวมแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.40- 2.74 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ มากกว่า กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.51 และ 3.37 ตามลำดับ กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.75 ขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ย 3.37 และ 3.33 ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 5 ประสิทธิภาพในการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาที่มีประสบการณ์ ในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละ ด้านโดยรวมต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นักศึกษากลุ่มที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 1.78 มากกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย 1.69 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 6 ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม นักศึกษา ที่มีช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้านโดยรวม ต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ช่องทางการรับรู้จากอาจารย์และเพื่อน มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ มากกว่า ช่องทางการรับรู้จากเอกสาร ได้แก่ ประกาศ โปสเตอร์ ฯลฯ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.21 และ 3.03 ตามลำดับ ช่องทางการรับรู้จากเอกสาร มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก Internet Website ของมหาวิทยาลัย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.03 และ 2.14 ตามลำดับ ช่องทางการรับรู้จาก Internet Website ของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก เสียงตามสาย หรือ วิทยุ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.14 และ 2.09 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานซึ่งเรียงลำดับแรงจูงใจจากสูงไปหาลำดับ ดังนี้ อาจารย์ และเพื่อน เอกสาร (ประกาศ โปสเตอร์ ฯลฯ) Internet Website ของมหาวิทยาลัย เสียงตามสาย หรือ วิทยุอื่น ๆ และพบเห็นการจัดกิจกรรมด้วยตัวเอง ฯลฯ (ค่าเฉลี่ย 3.21, 3.03, 2.14, 2.09 และ 1.92 ตามลำดับ)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ได้ ดังนี้.-

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 9 คณะ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 5 ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษาคณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสิทธิภาพในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา และ ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรม

2. ปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 9 คณะ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 5 ได้แก่ เพศ

ตารางที่ 5-1 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ค่า นัยสำคัญ	ผลการทดสอบ	
		เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
1. เพศ	.61	-	√
2. ชั้นปีที่ศึกษา	.045*	√	-
3. คณะที่ศึกษา	.001*	√	-
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.002*	√	-
5. ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนานักศึกษา	.000*	√	-
6. ช่องทางการรับรู้ รายละเอียดของการ จัดกิจกรรมนักศึกษา	.019*	√	-

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เมื่อพิจารณาจากผลจากการวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐาน ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

ข้อมูลทั่วไป

นักศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 56.4 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 43.6 ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 32.4 และส่วนน้อยที่สุดคือ ชั้นปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 3.1 คณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 40.4 และส่วนน้อยที่สุดคือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ 2.4 ซึ่ง

ถือว่ามีภาระของของกลุ่มตัวอย่างดี เพราะคณะบริหารธุรกิจมีนักศึกษามากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง รองลงมาคณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นนักศึกษาเพศชาย ส่วนคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีนักศึกษาน้อย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่า 2.75 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 36 และน้อยที่สุด ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.40 – 2.74 คิดเป็นร้อยละ 31.8 เนื่องจากเป็นคะแนนเฉลี่ยสะสมของมหาวิทยาลัย จะอยู่ระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ นักศึกษาเคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 60.4 และไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 39.6 เนื่องจากมีผู้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษามีถึงร้อยละ 39.6 อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมนักศึกษาของสถานศึกษาหรือมหาวิทยาลัยยังไม่ทำให้นักศึกษาน่าสนใจและมีการจัดการอย่างเป็นระบบ การรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมจากบุคคล ได้แก่ อาจารย์และเพื่อนนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 60 และน้อยที่สุดคือ จากเสียงตามสาย หรือวิทยุ คิดเป็นร้อยละ 0.9 เนื่องจากการประชาสัมพันธ์ การสื่อสารภายในองค์กร ยังด้อยคุณภาพทำให้การรับรู้รายละเอียดที่จะการเข้าถึงกิจกรรมการพัฒนานักศึกษามีน้อยมาก

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา

จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจโดยรวมในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง มีแรงจูงใจปัจจัยภายใน สูงกว่า แรงจูงใจปัจจัยภายนอกพบว่า

แรงจูงใจภายใน

ด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาทำให้ได้ร่วมงานหรือทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ทำให้มีโอกาสได้พบผู้คนหลากหลายประเภท ทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ๆ ต่างสาขาวิชา ต่างคณะหรือต่างสถาบัน ทำให้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นความรู้กับเพื่อน ทำให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนนักศึกษา และ ทำให้มีโอกาสได้สิทธิพิเศษอื่น ๆ ในการติดต่อกับหน่วยงานหรือบุคลากรในมหาวิทยาลัยนอกเหนือจากอาจารย์ ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะการเรียนของแต่ละคณะมีความต่างกันด้วยคุณลักษณะของนักศึกษาที่ต่างกัน แต่ยังมีนักศึกษา

บางกลุ่มมีความกล้าที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนในมหาวิทยาลัย ทำให้รู้จักเพื่อนและอาจารย์และบุคลากรอื่นมากขึ้น มีความสอดคล้องตามแนวคิดของแมคเคลเลนด (McClelland) (วิโรจน์ สารัตนะ, 2542 : 99 – 100 ; อ้างอิงจาก Bartol and others, 1998 : 499) ที่กล่าวว่า ความต้องการความสัมพันธ์ (Need for Affiliation) เป็นความต้องการความอบอุ่น และความเป็นมิตรกับผู้อื่น จึงมักแสดงออกโดยหวังจะให้ได้รับการยอมรับจากคนอื่น หวังได้รับการมีน้ำใจตอบแทนจากคนอื่น จึงพยายามทำตนให้สอดคล้องกับความต้องการของคนอื่น และพยายามทำตนเป็นคนมีความจริงใจและพยายามเข้าใจความรู้สึกของคนอื่นให้มากที่สุด บุคคลประเภทนี้ผู้บริหารพึงสร้างแรงจูงใจ โดยให้ทำงานแบบมีส่วนร่วมให้มากขึ้น

ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา ทำให้ได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมและส่วนรวม และทำให้ได้ใช้ เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม การทำให้มีโอกาสได้ร่วมทำกิจกรรมที่สำคัญของมหาวิทยาลัย ทำให้มีโอกาสในการร่วมพัฒนาสร้างสรรค์กิจกรรมในมหาวิทยาลัย และทำให้มีส่วนร่วมในการสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย สังคม ประเทศชาติ ทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลอื่น และสังคม และทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลอื่น และสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน และทำให้มีโอกาสเพิ่มทักษะในการช่วยเหลือสังคม ทั้งนี้เนื่องจากระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยยังไม่มีกิจกรรมการพัฒนานักศึกษา ที่กระตุ้นหรือตอบสนองความต้องการของนักศึกษาที่อยู่ในวัยที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เสียสละมีพลังกำลังและอุดมการณ์ในการทำงานเพื่อส่วนรวมและสังคมอยู่แล้ว จึงมีความสอดคล้องตามแนวคิดของ อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham H. Maslow) สุรางค์ ไข้วตระกูล, 2544 : 158 – 162 ; อ้างอิงจาก Maslow. 1970 : 35 - 47) ที่กล่าวว่า ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติ ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่สมความปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง

ด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา ทำให้สามารถสร้างคุณค่าให้ตนเอง และทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์

ตรง ทำให้รู้จักตนเองและผู้อื่นดีขึ้น และ ทำให้ได้ฝึกความรับผิดชอบ ทำให้ได้พัฒนา
 สุขภาพร่างกาย และจิตใจและทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการคิด และการตัดสินใจ ทำให้ได้
 เพิ่มพูนความรู้ นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน ทำให้ได้เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
 และทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทำให้มีโอกาสได้พัฒนาตนเองด้าน
 บุคลิกภาพและทำให้ได้ฝึกการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทำให้ได้ฝึกการมีสติและการควบคุม
 อารมณ์ของตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา ทำให้มีโอกาสฝึกความอดทน อดกลั้น
 ทำให้มีโอกาสใช้ความสามารถและพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ทำให้มีโอกาส
 ฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้รู้จักการวางแผนและมี
 หลักเกณฑ์ในการทำงานและทำให้มีโอกาสฝึกความรอบคอบ ทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหา
 เฉพาะหน้า และทำให้มีโอกาสพัฒนาโลกทัศน์ของตนเองและทำให้มีความรู้ก้าวหน้าทันกับการ
 เปลี่ยนแปลงของสังคม ทั้งนี้แรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลางอาจเป็นเพราะการพัฒนาตนเอง
 มีปัจจัยหลายอย่างในเรื่องของความพร้อมของเวลาเรียน ระยะเวลาของการจัดกิจกรรม เนื้อหา
 ของกิจกรรม กลุ่มเพื่อน แต่ยังมีนักศึกษาบางกลุ่มที่มีความต้องการที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่ง
 สอดคล้องกับแนวคิดของอับราฮัม มาสโลว์ (Abraham H. Maslow) (สุรางค์ ไคว์ตระกูล,
 2544 : 158 – 162 ; อ้างอิงจาก Maslow. 1970 : 35 - 47) ที่กล่าวว่า ความต้องการที่จะรู้จัก
 ตนเองตามสภาพที่แท้จริง และพัฒนาตามศักยภาพของตน ต้องการความกล้าที่จะตัดสินใจ
 เลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง ประารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะมี
 ความสามารถทำได้ ทั้งทางด้านสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึก เผชิญกับสิ่งแวดล้อม
 ใหม่ ๆ จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน

ด้านการประกอบอาชีพโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การเข้า
 ร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา ทำให้มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนา
 อาชีพให้ดียิ่งขึ้น และทำให้สร้างโอกาสการทำงานทำได้ง่ายขึ้น ทำให้สร้างโอกาสการได้รับ
 เลือกลงเป็นผู้ในระดับสูงในอนาคต และเพื่อเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพการงานใน
 อนาคต ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพ ทำให้มีโอกาส
 เพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพในอนาคต ทำให้มีโอกาสพัฒนาความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ
 และทำให้ได้เพิ่มพูนทักษะในการประกอบอาชีพ ทั้งนี้อาจเนื่องเพราะการเข้าร่วมกิจกรรม
 พัฒนานักศึกษาเป็นกิจกรรมระยะเวลาสั้น ไม่ได้เพิ่มพูนความรู้ด้านการประกอบอาชีพ จึงทำใ้
 นักศึกษามีแรงจูงใจในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำที่จะต้องพัฒนากิจกรรมด้านนี้ให้มากขึ้น

แรงจูงใจภายนอก

ปัจจัยภายนอกโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา ทำให้ได้ไปสถานศึกษาที่แปลกๆ ใหม่ๆ ทำให้ได้ความรู้ ได้ฝึกปฏิบัติ และได้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ทำให้ได้รับเกียรติบัตร หรือใบประกาศ รับรองการเข้าร่วมหรือผ่านการประเมินผลของกิจกรรม ทำให้ได้รู้จักวิทยากร ผู้ทรงคุณวุฒิ และมีชื่อเสียง ได้ไปในสถานที่ที่สวยงาม หรรษา สะดวกสบาย ทำให้ได้รับการบริการรับ-ส่ง ที่สะดวก และปลอดภัย ทำให้ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่ซ้ำซ้อนกับเวลาเรียนและเวลาสอบ ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปสิ่งของ เช่น ของที่ระลึก เสื้อ หมวก หรือของชำร่วยอื่นๆ และทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปของเงิน เช่น เบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ ทั้งนี้ อาจเนื่องเพราะนักศึกษาบางคนหรือบางกลุ่มชอบการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ต้องการความแปลกใหม่ต้องการเรียนรู้ และรู้จักเพื่อนเพิ่มขึ้นเพื่อให้ไม่รู้สึกหว่าเหว และมีประสบการณ์ที่ดีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมจึงไม่จำเป็นต้องคิดถึงปัจจัยภายนอกมากนัก

สำหรับเพศ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องเพราะวัยของนักศึกษาซึ่งไม่ต่างกันมากนัก การเรียนการสอนโดยรวม สิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยและการเลี้ยงดูของครอบครัวนักศึกษา อนึ่งการให้ความรู้แก่นักศึกษาที่ติดตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น ไม่แตกต่างกัน

ชั้นปีต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาแตกต่างกัน ชั้นปีที่ 3 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 1 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 5 ชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจมากกว่าชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาสูงสุด และต่ำสุดคือ ชั้นปีที่ 5 เนื่องเพราะเป็นช่วงที่นักศึกษาส่วนใหญ่จะเกิดการพัฒนาทางความคิด ทั้งนี้ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนัส นิลสวัสดิ์ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547 : 38) ที่กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยทั่วไป ว่ามักมีความรู้สึกตื่นเต้น สนใจต่อทุก ๆ สิ่งรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเรียน หรือกิจกรรมสังคมในมหาวิทยาลัย ต้องการที่จะเรียน มีความตั้งใจในการที่จะศึกษา และต้องการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งจะสนิทสนมและเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ แต่ด้วยเหตุที่เป็นนักศึกษาใหม่กรอบแนวความคิดในการเรียนรู้และการเข้า

ร่วมกิจกรรม จะอาจจะมีน้อยกว่า รุ่นพี่บ้างเพราะยังไม่คุ้นเคย อีกทั้งนักศึกษาใหม่ต้องเรียนหนักทั้งทฤษฎีในชั้นเรียน การเรียนอยู่ในการควบคุมกำกับดูแลของอาจารย์ผู้สอน โดยเคร่งครัด มีความกังวลกับการเรียนและผลการเรียน ถึงแม้จะอยากเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้นก็ตาม ทำให้แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น มีน้อยกว่านักศึกษารุ่นพี่ ปี 2 และปี 3 ไปบ้างเล็กน้อย แต่ก็มีแรงจูงใจมากกว่า รุ่นพี่ชั้นปีที่ 4 และ 5 ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4-5 จะมีค่าแรงจูงใจต่ำ เนื่องจากนักศึกษากำลังใกล้จบ มีชิ้นงานที่ต้องใช้ความพยายามและวิวุฒิเพิ่มขึ้นทำให้มีการเลือกกิจกรรมที่เข้าร่วมจึงปฏิเสธการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งก็ตรงกับผลการวิจัยลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยของมนัส นิลสวัสดิ์ (มนัส นิลสวัสดิ์, 2547 : 38) ที่ว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มักไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มักจะเริ่มสนใจเรื่องเกี่ยวกับการงาน การศึกษาต่อ และความก้าวหน้าในอนาคต ส่วนชั้นปีที่ 2-3 มีแรงจูงใจสูงสุด อาจเนื่องเพราะ นักศึกษามีกลุ่มเพื่อนชัดเจน ไม่วิตกกังวลกับผลการเรียน สามารถสื่อสารและเข้าถึงกับเพื่อน อาจารย์และบุคลากรได้ทุกระดับ และการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกถึงสิ่งที่สร้างสรรค์อยากเข้าไปมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดความยอมรับ การเสียสละ ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม การสร้างคุณค่าให้กับตนเอง การได้รับเกียรติบัตร ใบประกาศ ใบรับรองหรือใบรับรองผ่านการประเมินของกิจกรรม เพื่อนำไปประกอบในการสมัครงานได้ในโอกาสต่อไป

คณะวิศวกรรมศาสตร์มีแรงจูงใจมากกว่าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์มีแรงจูงใจมากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมีแรงจูงใจมากกว่า คณะบริหารธุรกิจ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีแรงจูงใจมากกว่าคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะศิลปศาสตร์มีแรงจูงใจมากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีแรงจูงใจมากกว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีแรงจูงใจมากกว่า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมีแรงจูงใจสูงสุด และต่ำสุดคือคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม เนื่องจากคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีแรงจูงใจสูงที่สุดเพราะทำให้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้กับเพื่อน เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของเพื่อน นักศึกษา มีโอกาสได้พบผู้คนหลากหลายประเภท ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม สร้างคุณค่าให้ตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรง มีโอกาสพัฒนาทักษะความรู้และสติปัญญา สร้างโอกาสการหางานทำได้ง่ายขึ้น ที่สำคัญที่สุด คือ การได้รับเกียรติบัตร ใบประกาศ ใบรับรองการเข้าร่วมหรือผ่านการประเมินผลของกิจกรรม

คณะครูศาสตร์อุตสาหกรรม มีแรงจูงใจต่ำสุด อาจเนื่องเพราะสถานที่ที่ตั้งของคณะมีพื้นที่น้อย มีบุคลิกภาพของความเป็นครูช่างค่อนข้างจะเก็บตัว จะให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนและการเข้าร่วมกิจกรรมกับมหาวิทยาลัย เมื่อมีโอกาส

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.40- 2.74 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ มากกว่า กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ มากกว่า กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.75 ขึ้นไป และกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.40- 2.74 มีแรงจูงใจสูงสุดและต่ำสุดคือกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.75 ขึ้นไป อาจเนื่องเพราะกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.40- 2.74 เป็นกลุ่มที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับกลาง ต้องการพัฒนาตนเองให้ทัดเทียม สร้างคุณค่าให้ตนเอง เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา รู้จักตนเองและผู้อื่นดีขึ้น ฝึกความรับผิดชอบ ฝึกการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และมีโอกาสในการพัฒนาโลกทัศน์ของตนเอง จึงต้องพยายามหาความรู้และประสบการณ์ในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และสามารถเรียนจบหลักสูตรตามที่มหาวิทยาลัย ตั้งไว้ สำหรับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย มากกว่า 2.75 ขึ้นไป มีแนวความคิดว่าตนเองได้เกรดเฉลี่ยสูงอยู่แล้ว จะเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมในกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นก็ได้ ส่วนกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.40 เนื่องจาก มีความวิตกกังวลกับการเรียนอย่างมาก จึงทำให้ปฏิเสธการเข้าร่วมกิจกรรม

นักศึกษากลุ่มที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา แรงจูงใจมากกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม อาจเนื่องเพราะนักศึกษาที่เคยเข้าร่วมมหาวิทยาลัยจะได้ประสบการณ์จริงที่สามารถเข้าไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถนำไปใช้แก้ไขปัญหาการเรียนการสอนในห้องเรียนได้จริง ต่างจากนักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของมหาวิทยาลัย จะไม่รู้วิธีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่ ถูกต้องได้ ถือเป็นประสบการณ์ตรงที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาการศึกษา ที่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ช่องทางการรับรู้จากอาจารย์และเพื่อน มีแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จากเอกสาร ได้แก่ ประกาศ โปสเตอร์ ฯลฯ ช่องทางการรับรู้จากเอกสาร มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก Internet Website ของมหาวิทยาลัย ช่องทางการรับรู้จาก

Internet Website ของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจมากกว่า ช่องทางการรับรู้จาก เสียงตามสาย หรือ วิทยุ และช่องทางการรับรู้จากอาจารย์และเพื่อนมีแรงจูงใจสูงสุด และต่ำสุดคือพบเห็นการจัดกิจกรรมด้วยตัวเอง ฯลฯ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในแต่ละด้าน ต่างกัน โดยนักศึกษาส่วนใหญ่รับทราบข้อมูลจากบุคคล เพื่อน อาจารย์ ในมหาวิทยาลัย บอกเล่าให้ฟัง เนื่องจากมีรายละเอียดและสิ่งจูงใจมากกว่าการได้รับทราบจาก ประกาศ หรือ โปสเตอร์ที่ทางมหาวิทยาลัย จัดปิดโฆษณา ประชาสัมพันธ์ตามสถานที่ต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัย บางที่ข้อความในประกาศโฆษณา อาจจะน้อยเกินไปไม่จูงใจเท่ากับมีคนเล่าให้ฟัง ซึ่งจะมีรายละเอียด อรรถรสในการเล่า ทำทางการแสดงออกของผู้เล่า น่าจะจูงใจมากกว่าป้ายโฆษณา ส่งผลโดยตรงต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศึกษา ที่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยนี้มีส่วนที่สอดคล้องกับปัญหาของการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในปัจจุบัน เนื่องจากปัจจุบันพบว่านักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีจำนวนน้อยลง กิจกรรมนักศึกษาที่เป็นกิจกรรมส่วนกลาง อันได้แก่กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับองค์การนักศึกษาและสโมสรนักศึกษา ชมรมกิจกรรมนักศึกษาในคณะต่าง ๆ มีนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมน้อย ปัจจุบันนักศึกษาไม่ค่อยสนใจสมัครเป็นผู้แทนนักศึกษาในองค์การ และสโมสรนักศึกษา แต่นักศึกษาปัจจุบันกลับให้ความสนใจกับกิจกรรมนันทนาการมากกว่า เช่น การจัดงานสังสรรค์ การจัดทัศนศึกษา ทำให้การจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาทุกกิจกรรมจะต้องจัดให้มีกิจกรรมนันทนาการแทรกด้วย จึงจะให้นักศึกษาให้ความสำคัญ และสนใจเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ



ข้อเสนอแนะ

1. มหาวิทยาลัยควรมีการศึกษาสภาพ และปัญหาของการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาในแง่มุมต่าง ๆ รวมทั้งการวิจัยเพื่อหาลักษณะ ประเภทและรูปแบบของกิจกรรมที่นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดให้เพื่อมาใช้ในการพัฒนาประเภทและรูปแบบในการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาอันจะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าเดิม

2. มหาวิทยาลัยควรหาทางสร้างแรงจูงใจให้อาจารย์ที่ทำงานเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสนใจเป็นที่ปรึกษาด้านกิจกรรมนักศึกษาด้วย เพราะจะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมอีกทางหนึ่ง

3. จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้นในระดับปานกลาง คือ จะเข้าร่วมก็ได้ ไม่เข้าร่วมก็ได้ เนื่องจากนักศึกษามีความเห็นว่าการเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมกิจกรรมไม่ได้มีผลกระทบต่ออะไรกับการเรียนของนักศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาเป็นไปตามความสมัครใจ ปัญหาที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง คือ นักศึกษามักไม่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น และมักอ้างว่า เป็นเพราะกิจกรรมทำให้เสียเวลาการเรียนในชั้นเรียน แม้ว่าการจัดกิจกรรมดังกล่าวจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการพัฒนานักศึกษาในด้านต่าง ๆ ก็ตาม หากมหาวิทยาลัยเห็นประโยชน์ของการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อพัฒนานักศึกษามหาวิทยาลัยจะต้องมีมาตรการเสริมในการทำให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งอาจเป็นการทำให้กิจกรรมพัฒนานักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษา ดังเช่นที่มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ได้ดำเนินการไปแล้ว

4. ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้กับการพิจารณาการออกแบบกิจกรรมพัฒนานักศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการและระดับแรงจูงใจของนักศึกษาและใช้ในการพัฒนาออกแบบการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับกิจกรรม และคุณลักษณะแต่ละคณะ ชั้นปี และช่องทางการสื่อสาร

5. ควรมีการศึกษากระบวนการ หรือนโยบายการเพิ่มแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาอย่างองค์รวมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา การจัดเรียนการสอน และมหาวิทยาลัยต่อไป เนื่องด้วยในปัจจุบัน การจัดการศึกษาได้เห็นคุณค่าของการเรียนการสอนทั้งทางด้านวิชาการและการทำกิจกรรมของนักศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน

บรรณานุกรม

- กรกช ศิริ. 2536. การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยา การแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กอประเชษฐ์ ตย์คานนท์ แปล. หลักจิตวิทยาการบริหาร *Effective psychology for managers*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แปลอักษร.
- กิตติมา เจริญหิรัญ. 2538. สภาพของการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาและความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประโยชน์ของกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จารุณี บุญนิพัทธ์. 2539. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารกับความตระหนัก ทักษะคิด และการมีส่วนร่วม เรื่องสิ่งแวดล้อมของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอบางป่อ จังหวัด สมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรวัดน์ วีรังกร. 2542. “คุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมนิสิต,” ใน *พื้นฐานทักษะการ ดำเนินกิจกรรมนิสิต*. กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ : พิธี พัฒนาการพิมพ์ จำกัด.
- ณรงค์ สมพงษ์. 2534. *สื่อเพื่องานส่งเสริมเผยแพร่*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- บุรุษชัย จงกลนี้. 2525. *การบริหารงานและกิจการนิสิตระดับอุดมศึกษา*. ขอนแก่น : คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535. “การจูงใจ” *จิตวิทยาการบริหารบุคคล*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพฯ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2542. “แรงจูงใจในการทำงาน” *จิตวิทยาการอุตสาหกรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพฯ.
- มนัส นิลสวัสดิ์. 2547. *แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530. **งานนุคลากรนิสิตนักศึกษา**. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
 อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รังสรรค์ ประเสริฐศรี. 2548. “การจูงใจและการเสริมแรง” **พฤติกรรมองค์การ**. (พิมพ์ครั้งที่
 1)
 กรุงเทพมหานคร : บริษัท ชรรรมสาร จำกัด.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2528. **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สุวรรณ วัฒนวงศ์. 2547. “ประเภทของแรงจูงใจ” **จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่**. (พิมพ์ครั้งที่
 2 ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิริอร วิชชาวุธ. 2544. “แรงจูงใจกับการเรียนรู้” **จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร
 เบื้องต้น**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมยศ นาวิการ. 2540 “แรงจูงใจ” **การบริหารพฤติกรรมองค์การ**. (พิมพ์ครั้งที่ 1).
 กรุงเทพมหานคร : บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก จำกัด.
- สมิหรา จิตตลดากร. 2546. “แรงจูงใจในการทำงาน” **ทฤษฎีองค์การ**. (พิมพ์ครั้งที่ 3).
 กรุงเทพมหานคร : แสงเทียนการพิมพ์.
- Atkin, C.K. 1973. “**Anticipated Communication and Mass Media information seeking**”
 Public Opinion Quarterly, New York : The Free Press.
- Frederick, Robert W. 1959. **The Third Curricular: Student Activities in American
 Education**. New York : Appleton Crafts, Inc.
- Good, Cater V. 1973. **Dictionary of Education**. New York: McGraw-Hill
- Ivancevich , John M. and Michael T. Matteson. 2002. **Organizational Behavior and
 Management**. (6th ed). New York : McGraw- Hill Companies.
- McComb, M.E. and B.B. Lee . 1979. **Using Mass Communication Theory** Englewood
 cliffs. New Jersey : Prentice – Hall , Inc.
- Schermerhorn, JohnR. , James G. Hunt and Richard N. Osborn. 2003. **Organizational
 Behavior**. (8th ed). USA : John Wiley & Sons.
- Schiffman, Leon G. and Leslie Lazar Kanuk. 2000. **Consumer Behavior**. (7th ed). New
 Jersey : Prentice – Hall.
- Yamane, taro. 1973. **Statistics: An introductory analysis**. New York: Harper & Row
<http://dit.dru.ac.th/home/023/psychology/chap1-chap7.html>

[Download](#) - แผนการดำเนินงาน โครงการกิจกรรมนักศึกษา ปีงบประมาณ 2552

[Download](#) - แผนงบประมาณเงินค่าบำรุงกิจกรรมนักศึกษาส่วนกลาง ปีงบประมาณ 2552

http://www.studentaffairs.kmutnb.ac.th/17_std.html



ภาคผนวก





แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- คำชี้แจง**
- แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยของกองพัฒนานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเพื่อศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ทั้งนี้โดยไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษาแต่อย่างใด
 - แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 การสอบถามสาเหตุการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. ชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่

- ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5

หมายเหตุ ในกรณีที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่องชั้นปีที่ 1 หรือ 2 ให้กรอกเป็นชั้นปีที่ 3 หรือ 4 ตามลำดับ

3. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในคณะใด

- | | |
|--|--|
| <input type="checkbox"/> 1. คณะวิศวกรรมศาสตร์ | <input type="checkbox"/> 6. คณะบริหารธุรกิจ |
| <input type="checkbox"/> 2. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม | <input type="checkbox"/> 7. คณะศิลปศาสตร์ |
| <input type="checkbox"/> 3. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน | <input type="checkbox"/> 8. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ |
| <input type="checkbox"/> 4. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ | <input type="checkbox"/> 9. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี |
| <input type="checkbox"/> 5. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น | |

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.40
- ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.40 – 2.74
- ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่า 2.75 ขึ้นไป

5. ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

- เคย
- ไม่เคย

6. ช่องทางการรับรู้รายละเอียดของการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

- จากบุคคล (อาจารย์, เพื่อน ฯลฯ)
- จากเอกสาร (ประกาศ, โบสถ์ ฯลฯ)
- จากอินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ฯลฯ)
- จากเสียงตามสาย หรือวิทยุ
- อื่น ๆ (ระบุ).....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามสาเหตุของการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

สาเหตุในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น					
1. ทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ ๆ ต่างสาขาวิชา ต่างคณะ หรือต่างสถาบัน					
2. ทำให้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้กับเพื่อน					
3. ทำให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนนักศึกษา					
4. ทำให้มีโอกาสได้พบผู้คนหลากหลายประเภท					
5. ทำให้ได้ร่วมทำงานหรือทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ					
6. ทำให้มีโอกาสได้สิทธิพิเศษอื่น ๆ ในการติดต่อกับหน่วยงาน หรือบุคลากรในมหาวิทยาลัยนอกเหนือจากอาจารย์					
ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม					
7. ทำให้มีโอกาสได้ร่วมทำกิจกรรมที่สำคัญของมหาวิทยาลัย					
8. ทำให้มีโอกาสนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ แก่บุคคลอื่น และสังคม					
9. ทำให้ได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมและส่วนรวม					
10. ทำให้มีโอกาสเพิ่มทักษะในการช่วยเหลือสังคม					
11. ทำให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม					
12. ทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม					
13. ทำให้มีโอกาสในการร่วมพัฒนาสร้างสรรค์มหาวิทยาลัย					
14. ทำให้มีส่วนร่วมในการสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย สังคมและประเทศชาติ					
ด้านการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง					
15. ทำให้สามารถสร้างคุณค่าให้ตนเอง					
16. ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา					
17. ทำให้ได้เพิ่มพูนความรู้นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน					
18. ทำให้ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรง					
19. ทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน					
20. ทำให้มีโอกาสพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง					
21. ทำให้มีโอกาสพัฒนาทักษะความรู้และสติปัญญา					

สาเหตุในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
22. ทำให้รู้จักตนเองและผู้อื่นดีขึ้น					
23. ทำให้มีโอกาสได้พัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพ					
24. ทำให้ได้ฝึกการมีสติ และการควบคุมอารมณ์ของตนเอง					
25. ทำให้ได้ฝึกการคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
26. ทำให้ได้ฝึกความรับผิดชอบ					
27. ทำให้ได้เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี					
28. ทำให้ได้พัฒนาสุขภาพ ร่างกาย และจิตใจ					
29. ทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการคิดและการตัดสินใจ					
30. ทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ					
31. ทำให้รู้จักการวางแผน และมีหลักเกณฑ์ในการทำงาน					
32. ทำให้มีโอกาสฝึกความรอบคอบ					
33. ทำให้มีโอกาสฝึกความอดทน อดกลั้น					
34. ทำให้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า					
35. ทำให้มีโอกาสพัฒนาโลกทัศน์ของตนเอง					
36. ทำให้มีโอกาสใช้ความสามารถและพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่					
37. ทำให้มีความรู้ก้าวหน้าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม					
ด้านการประกอบอาชีพ					
38. ทำให้ได้เพิ่มพูนทักษะในการประกอบอาชีพ					
39. ทำให้มีโอกาสพัฒนาความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
40. ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพ					
41. ทำให้มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนาอาชีพให้ดียิ่งขึ้น					
42. ทำให้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพในอนาคต					
43. ทำให้สร้างโอกาสการได้รับเลือกให้เป็นผู้นำระดับสูงในอนาคต					
44. ทำให้สร้างโอกาสการหางานทำได้ง่ายขึ้น					
45. ทำให้เพื่อเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพการงานในอนาคต					

สาเหตุในการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนานักศึกษา	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยภายนอก					
46. ทำให้ได้ไปในสถานที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ					
47. ทำให้ได้ไปในสถานที่ที่สวยงาม หรรษา สะดวกสบาย					
48. ทำให้ได้รับการบริการรถรับ – ส่ง ที่สะดวก และปลอดภัย					
49. ทำให้ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่ซ้ำซ้อนกับเวลาเรียน และเวลาสอบ					
50. ทำให้ได้รับความรู้ ได้ฝึกปฏิบัติ และได้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ					
51. ทำให้ได้รู้จักวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และมีชื่อเสียง					
52. ทำให้ได้รับเกียรติบัตร หรือใบประกาศ รับรองการเข้าร่วม หรือผ่านการประเมินผลของกิจกรรม					
53. ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปสิ่งของ เช่น ของที่ระลึก เสื้อ หมวก หรือของชำร่วยอื่นๆ					
54. ทำให้ได้รับผลตอบแทนในรูปของเงิน เช่น เบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ					

ขอขอบคุณในความร่วมมือ



กองพัฒนานักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
โทร. 0 2281 4693
โทรสาร 0 2814 692

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. หัวหน้าโครงการวิจัย นางประดิษฐา นากรักษา
Mrs.Pradittha Narkrugsra

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการศึกษา 7 ตำแหน่งชำนาญการ

หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก

กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

399 ถนนสามเสน แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทร: 02-2814693 โทรสาร: 02-2814692

e-mail : praditt@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- มัธยมศึกษาตอนปลาย (ศิลปภาษา-ฝรั่งเศส) โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

งานวิจัยที่สำเร็จแล้ว : เรื่อง การศึกษารูปแบบ และสำนวนภาษาที่ใช้ในหนังสือราชการไทยระหว่าง
ปี พ.ศ. 2475 ถึง พ.ศ.2535

2. ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย นายนเรศ ภูกะฮาด
Mr.Nares Pukahart

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการศึกษา (พนักงานมหาวิทยาลัย)

หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก

กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

399 ถนนสามเสน แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทร: 02-2814693 โทรสาร: 02-2814692

e-mail : tetakechi@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ)
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ)

3. ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย นางสาวอรอนงค์ งามวิไล
Miss On-among Ngamvilia

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการศึกษา

หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก

กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

399 ถนนสามเสน แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทร: 02-2814693 โทรสาร: 02-2814692

e-mail : on-beauti@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- วิทยาศาสตร์บัณฑิต (ชีววิทยา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- มัธยมศึกษาตอนปลาย (วิทยาศาสตร์) โรงเรียนกำแพง จ.ศรีสะเกษ

4. ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชณี ผิวทอง
Asst.prof.Rudchane Piwthong

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1381 ถนนพิบูลสงคราม เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ 10800

โทร: 02-9132424 โทรสาร: 02-29132424 ต่อ105

e-mail : rudchane.p@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาอุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : เรื่อง ปัจจัยในตัวผู้เรียนที่ส่งผลต่อการผลิตบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปี พ.ศ. 2550